

Glasiło OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

december 2009

ŠKOLSKI ZAREK

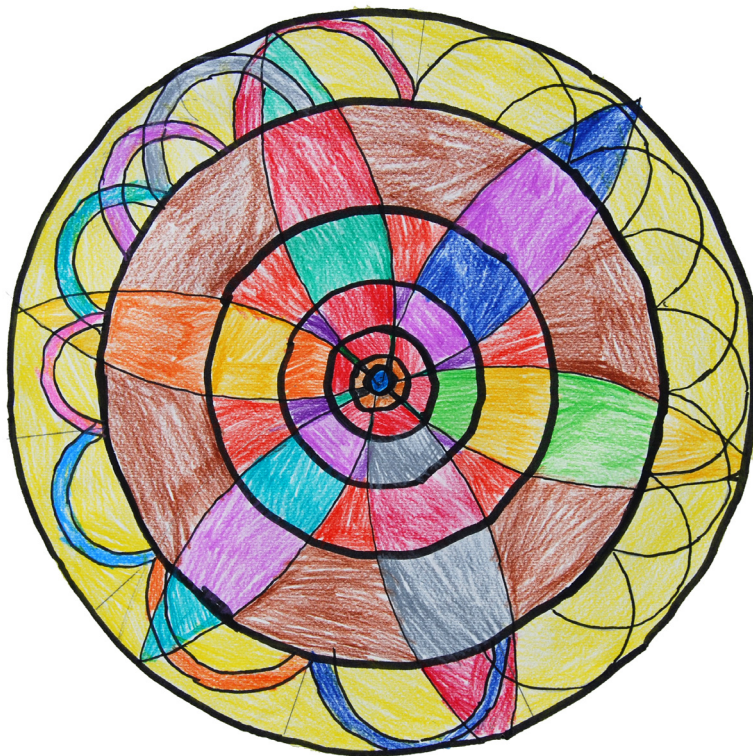

Dragi šolarji!

Šolsko leto se je začelo zelo pestro in polno vsega. To se vidi že po naših nabito polnih torbah, popisanih zvezkih in prvih ocenah. Člani novinarskega krožka smo pripravili prvo številko glasila Šolski žarek. Vanj smo zajeli nekaj od tega, kar se je dogajalo in kar se dogaja na naši šoli. Spisi, likovni in literarni prispevki vas čakajo v njem. Iz literarnih prispevkov boste spoznali naše sanje,

razmišljanje ter domišljijo. Likovni izdelki vas bodo popeljali skozi čudoviti svet ustvarjalnosti in fantazije, ostali prispevki in informacije pa skozi naše šolske dejavnosti. Zato nikar ne odlašajte in preberite ter doživite šolo skozi oči učencev.

Agnes Kojc, 8. r.

Klemen Breznik, 7. r.

Sara Fras, 4. r.

Takšna sem

Sem Karmen Breznik. Rada se vozim s kolesom. Moja najboljša prijateljica je Daša. Zelo rada hodim v šolo.

Karmen Breznik, 2. r.

Moja družina

Moja družina je najboljša na svetu. Veliko se igramo, učimo in pogovarjamo. Najlepše je, kadar smo vsi zdravi.

Sanja Halič, 2. r.

Omine igrače

Moja oma je imela punčko in žogo iz blaga. Na polju so otroci utrgali sončnico in njene lučke imeli za igračo. Iz koruznih las so si delali lase in brke, da so se lahko skupaj pozabavali. Otroci, ki še niso hodili v šolo, so se igrali, kot da že hodijo v šolo. Pozimi so se smučali z doma narejenimi lesenimi smučmi. Iz lesk so si delali piščalke in z njimi piskali.

Sanja Bračić, 3. r.

Laura Gragar, 4. r.

Rožica

Spomladi se je zgodilo nekaj zanimivega. Zrastla je najlepša rožica na travniku. Imela je najlepše rdeče cvetove. Vse rože so ji zavidale. Bila je majhna, vendar je hitro rastla. Postala je tako velika kot ostale rože.

Lucija Zemljič, 2. r.

Takšna sem

Ime mi je Adrijana. Rada se vozim s kolesom, rolam, berem knjige in pišem. Rada imam domači živali, in sicer muco in psa Olija. Ne znam še smučati, zato sankam in drsam. Rada jaham konja. Ko bo spet poletje, se bom odpeljala v Poreč.

Adrijana Polše, 2. r.

Babičine in dedkove igrače

Ko sta bila dedek in babica otroka, sta se igrala s preprostimi igračkami. Dedek si je delal lesene vlakce, pištole in frače. Babica mi je povedala, da je imela punčko iz cunj. Delali so si zmaje in ladjice iz papirja. Na travniku so se igrali s plastično žogo.

Suzana Knezar, 5. r.

Simon Lubi, 1. r.

Radi so se lovili in igrali skrivalnice. Čeprav niso imeli veliko igrač, so se znali zabavati in so se imeli zelo lepo.

Nika Škerget, 3. r.

Omine najljubše igrače

Živim z omo. Večkrat mi pripoveduje o starih časih. Pri hiši so bili štirje otroci. Denarja za igrače ni bilo. Mati jim je iz starih cunj sešila lepe punčke in celo žogo. Oče jim je iz lesa napravil posebne sanke, ki so jih imenovali pok. Pozimi jim je izdelal leseno kolo. Spominja se tudi punčk iz koruznih storžev.

Patricija Kotar, 3. r.

Jesenske počitnice

Jesenske počitnice so trajale samo en teden. Dva dni počitnic sem preživela pri babici v Benediktu. Z babico sva igrali človek ne jezi se in luščili orehe. Po dveh dneh je prišel ata in me peljal k zobozdravniku. Ostale dni sem preživela doma. Zjutraj sem dolgo spala, nato sem igrala različne igre, brala knjige in pomagala mami pospravljati.

Počitnice so hitro minile. Že je prišla nedelja

in z njo dan spomina na mrtve. Šli smo na pokopališče. Ko smo prišli domov, sem se pripravila na nov šolski dan.

Jasmina Hobot, 3. r.

V ozvezdju postelje

(prirejeno po besedilu B. A. Novaka)

Dramski prizor

LAURA: Božič je in v Anini postelji se dogaja nekaj nenavadnega.

ANA: Joj, nekaj me ščipa!

ZVEZDANA: Kaj se dogaja?

ANA: O, kdo pa si ti?

ZVEZDANA: Sem le majhna zvezdica po imenu Zvezdana in nič ti nočem. Kdo pa si ti?

ANA: Jaz sem deklica Ana. Od kod si prišla?

ZVEZDANA: Ah, bila sem v ozvezdju v svojem prostoru, ko je nenadoma prišel nek čuden satelit in me kar odgnal iz mojega prostora.

ANA: Ubožica, tudi meni se je pripetilo nekaj podobnega.

ZVEZDANA: Kaj pa?

ANA: S prijateljicami smo se igralo v parku, a je prišel paznik parka in nas odgnal.

ZVEZDANA: Kaže, da se nama dogajajo po-

Leon Gomolj, 1. r.

Rebeka Mubič, 1. r.

dobne stvari.

ANA: Ja, čisto zares. Ker si postala moja dobra prijateljica, ti bom podarila eno od svojih lutk.

ZVEZDANA: O, zelo lepo od tebe. Ali lahko vidim lutke?

ANA: Seveda.

ZVEZDANA: O, zelo so lepe, kako jim je pa ime?

ANA: To je Dina, to je Dona in to je Dana. Lutke, pozdravite Zvezdano.

DANA, DINA, DONA: Zdravo!

ZVEZDANA: Zdravo!

ANA: No, lutke, zaplešite in zapojte pesmico Zvezdani.

DINA, DANA, DONA (pojejo): Želimo vam srečen božič, želimo vam srečen božič, ...

ZVEZDANA: Bravo, zelo lepo ste zapele in zaplesale.

ANA: No, izberi si eno lutko.

ZVEZDANA: Hm, katero naj izberem? A, že vem. Vzela bom Dano, ker se rima z Ano in Zvezdano. Poslušaj, Ana Dana, Zvezdana.

ANA: Pa še res je.

ZVEZDANA: V zameno za Dano ti jaz dam nekaj zvezdnega prahu.

ANA: Hvala. (se čudi) Kako je lep in kako se blešči! Zvezdana, ali bi ostala pri meni in tukaj prespala?

ZVEZDANA: Tega si zelo želim, vendar, žal, ne morem. Še pred jutrom se moram vrniti v vesolje, sicer ne bom več nikoli svetila. In če ti je prav, bom odšla.

ANA: Ja, potem pa hitro pojdi in s seboj odnesi še lutki Dino in Dono.

ZVEZDANA: Kaj? Tudi Dino in Dono? Najlepša hvala. Dala ju bom svojim prijateljicama Zvezdini in Zvezdani. Slišiš rime? Dina – Zvezdina, Dona – Zvezdona.

ANA: Prav lepo mi je bilo s teboj. Adijo, lepo se imej.

ZVEZDANA: Enako. Upam, da se kmalu spet vidimo.

ANA: Povej svojim prijateljicama kaj o meni.

ZVEZDANA: Bom.

LAURA: Prijateljci sta se poslovili. Zvezdana je svojim prijateljicama povedala, kaj sta počeli. Zvezdana in Ana sta se še večkrat obiskali in zmeraj sta se zabavali. Tudi mi vam želimo zabavne dni v prihajajočih dnevih in srečen božič ter srečno novo leto 2010.

VSI SKUPAJ: Vesel božič in srečno novo leto 2010.

Sara Fras, 4. r.

Dan otroka v sirotišnici

Otroci v sirotišnici morajo delati. Igrajo se z žogo. Hočejo, da bi jih posvojili. Želijo si, da bi nekega dne prišli ljudje in jih odpeljali.

Erazem je zbežal iz sirotišnice. Na seniku je srečal gospoda in odpravila sta se iskat starše.

Otroci so žalostni, ker morajo delati in ker so jih starši zapustili. Dosti otrok je izgubilo starše in morali so v sirotišnico. Otroci dobijo samo kozarec mleka in kos kruha. Nimajo kaj obleči.

Nekega dne sta prišla gospa in gospod, da bi posvojila otroka. Otroci so se veselili njenega pri-

Živa Waldbütter, 4. r.

hoda. Posvojili so Erazma in Meto. Bili so srečni do konca svojih dni.

Erazem je imel res srečo in sreča mu je podala roko.

Karolina Klobasa, 5. r.

Žalostni klovn

Nekoč je živel klovn, ki je bil nekaj posebnega. Kot veste, so vsi klovni veseli. Nastopajo v cirku su in so tako smešni, da se še doma smejimo kot pečene kure. Ne, ta pa ni bil tak. Vedno je bil žalosten, nikoli se ni veselil. Nič ga ni razveselilo. Še najbolj izobraženi zdravniki mu niso mogli poma-

Nika Gamser, 1. r.

Nika Ornik, 1. r.

gati. Ko je nastopal, je bil tako žalosten, da so se gledalci takoj razjokali. Postal je nepriljubljen in vsi so se ga sramovali.

Nekoč je prišel v cirkus deček po imenu Mirko. Bil je zelo prijazen fant. Klovna je vprašal, kako mu je ime.

»Nimam imena,« mu je odgovoril klovna.

»Bom ti pa jaz dal ime,« je rekel Mirko. »Ker si tako žalosten, boš Žalko.«

Klovna je dečka vprašal, če ga zna ozdraviti tako, da bo spet vesel. Deček mu je odgovoril, da pozna zdravilo in ga je požgečkal. To je res pomagalo. Klovna se je enkrat zasmejal in nato je bil zmeraj vesel. Žalko in deček sta postala najboljša prijatelja in klovna ni bil nikoli več žalosten.

Živa Waldbütter, 4. r.

Gobji ples

V bukovem gozdu je bil gobji ples. Mušnica Zala je jurček gobanček prosil za ples. Ta ga je nesramno zavrnila.

Mušnica je čakala svojega vražjega gobana. Ko je prišel, je spoznal lepo ajdovko in jo prosil za ples. Ta je privolila. Mušnica Zala je stala ob strani in bila besna. Odšla je do jurčka gobančka, se opravičila, ker je bila nesramna, in ga prosila, če bi plesal z njo. Jurček gobanček je privolil in plesala sta do jutra. Ko sta odšla, je jurček vprašal, če bi naslednjic tudi prišla na ples in z njim plesala. Mušnica je privolila.

Mušnica je spoznala, da se do drugega ne smeš grdo vesti, ker se lahko tudi tebi zgodi kaj takega.

Tadeja Grabušnik, 5. r.

Klavir

http://www.rtvsl.si/_up/photos/2008/02/12/u37920/30626_yamaha-klavir_show.jpg

Klavir spada v družino instrumentov s tipkami. To pa zaradi tega, ker njegovi toni nastajajo tako, da klavirce udari ob struno in povzroči zvok. Poznamo več vrst klavirjev. Najbolj znani so koncertni klavir, klavir s klavirci in manjši klavir, kjer so strune obrnjene vertikalno. Takšen klavir je pianino.

Klavir je nepogrešljiv kot spremljevalni instrument pri skladbah za pihala, trobila, godala in vokal. Lahko pa se uporablja kot samostojni instrument. Na klavirju lahko izvajamo cele in poltone.

Klavir je iz lesa, kovine, železa in najlona. Njegovi sestavni deli so: litoželezni okvir nad uglaševalno ploščo, pokrov, kapodaster, dušilci, pokrov, vzvodi dušilcev, mehanizem desnega pedala, levi in desni pedal, kobilica, zatiči za pritrditev strun, litoželezni okvir, resonančna plošča in strune.

Klavirju je bilo najbolj naklonjeno »romantično« 19. stoletje, saj so skladatelji skoraj brez izjeme komponirali za klavir. Klavir se je najprej imenoval monokorod, zatem polikord, klavikord, nato čembalo in sedaj ga poznamo pod imenom klavir.

Eva Ornik, 7. r.

Violina ali gosli

http://www.darntonviolins.com/images/instrument_gallery/transitional_violin.jpg

Violina je narejena iz lesa. Lok, s katerim igrajo, je iz brazilskega lesa ali plastike in konjske žime. Poznamo dve vrsti violin: klasično in električno. Violina se uporablja solistično in v orkestru.

Sestavni deli so: glava s polžem, vijaki in vijavnica, vrat z ubiralnikom, trup z obodom, kobilica, strune, podbradek, mostiček in lok. Spada v družino godal.

Violino poznamo že dobrih 450 let. Nekoč so obstajale tudi žepne violine, ki so jih uporabljali predvsem plesni mojstri v Franciji. Violina izhaja iz renesančnega obdobja. Najstarejša ohranjena violina je iz leta 1564. Njena oblika in velikost se do danes nista spremenili. Najbolj znana slovenska violinistka je Anja Bukovec. Ljudje, ki igrajo na violine, se imenujejo violinisti.

Mojca Črnčec, 7. r.

[Čudoviti svet glasbe]

Harmonika

http://s1.trosjed.net.hr/trosjed/avataar/53224a_0_8o85R.jpg

Harmonika je glasbilo, na katerega igramo s pritiskanjem na gumbe ter s stiskanjem in raztezanjem meha. Spada med instrumente s tipkami.

Ima tipke, register, meh, ohišje, basovske gumbe, naramnice in sapnik. Meh je iz papirja in usnja. Ohišje je iz lesa in plastike, prav tako tipke in gumbi. Naramnice so iz usnja.

Poznamo klavirsko, diatonično in kromatično harmoniko. Klavirska harmonika je nastala konec 19. stoletja. Za njo so značilne črno-bele tipke kot pri klavirju in basovski gumbi. Toni so v skladu z glasbeno teorijo v dveh vrstah, in sicer celi toni v prvi in poltoni v drugi vrsti.

Harmonika je solistično ali spremljevalno glasbilo. To pomeni, da lahko z njo igramo samostojno na koncertih ali spremljamo skupine.

Aleksej Gajser, 7. r.

Citre

Citre so podolgovati instrument, ki ga položimo na ravno podlago. So ljudsko strunarsko glasbilo iz družine brenkal, razširjeno predvsem v

<http://www.citre-društvo.si/files/images/image1.jpg>

alpskih deželah. Imenujemo jih tudi klavir malega človeka. Na melodijske strune se igra s trzalico, na spremljave pa s prsti levece.

Poznamo več vrst citer, in sicer: koncertne, harfne, akordne, kitarske, godalne in violinske. Večina citer spada v družino brenkal razen violinske citre, ki spadajo tudi med godala. Obstaja veliko preprostih oblik citer, ki jih poznajo različni narodi po vsem svetu. To so talne citre, japonske citre KOTO ali kitajske citre z imenom KIN, filmske citre UKULELE, slovenske ŠPILE, itd.

Citre lahko zlahka naredimo tudi doma, čeprav imajo veliko sestavnih delov. Imajo od 30 do 45 strun. Od tega je štiri ali pet melodijskih, ostale pa so spremljevalne. Zvočnica je na sredini citer. Strune pa so vse od žebličkov pa do napejal. Kobilica je na levi strani, kjer so tudi žeblički. Pri citrah prevladuje les, strune pa so iz jeklene žice.

Citre so primerne za igranje ljudskih pesmi in za spremljavo petja. Posebno lepo pa se slišijo, če se igrajo solistično oziroma v skupini. Citre so že igrali stari egipčanski kralji. Leta 1999 je bilo v Sloveniji ustanovljeno citrarsko društvo.

Nekoč so bile citre skoraj v vsaki hiši. Uporabljene pa so bile tudi v filmski glasbi Cvetje v jeseni.

Katja Emeršič, 7. r.

Pajek in muha

Pajek si je nekega dne naredil mrežo, da bi lahko lovil muhe, saj mu je zmanjkalo hrane. Naslednji dan je videl, da se je nekaj ujelo v mrežo. Razmišljal je, če bi to pojedel danes ali jutri. Odločil se je za naslednji dan in je šel spat.

Naslednji dan je hotel jesti in je šel po muho, ki se je ujela. Ko je prišel to tja, muhe ni bilo več. Pajek je bil jezen, zato je hotel najti muho, ker je mislil, da se je tako zavila v mrežo. Začel je kopati po mreži in se je sam ujel.

Pajek je čez nekaj časa poginil in muha je srečno živela do konca svojih dni. Nauk basni je, da kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Timi Ornik, 7. r.

Lisica in kokoši

Nekoč je živela lisica, ki je prebivala blizu kmetije. V gozdu si je iskala hrano. Nekega dne pa se je domislila, da bi šla na kmetijo.

Bil je lep sončen dan, ko sta babica in dedek opravljala svoje opravilo. Doma sta imela kmetijo, zato je dedek delal v hlevu, babica pa je kuhala in pospravljala. Pade noč. Dedek in babica sta imela večerjo. Lisica, ki je bila zelo lačna, saj ves dan ni nič jedla, se je odpravila na kmetijo, da bi si privoščila vsaj eno kokoš. Čisto tiho se je odpravila na kmetijo in v hlev, kjer so že trdno spale kokoši. »Sedaj imam odlično priložnost, da se pošteno najem!« je rekla. Ko je hotela eno kokoš že napasti in jo pojesti, so se ostale kokoši zbudile. Ena izmed petdesetih kokoši je rekla: »Kaj smo ti naredile, da nas hodiš sredi noči napadat?« Lisica je odgovorila: »Danes že ves dan nisem nič jedla, zato sem zelo lačna!« Druga kokoš ji je odgovorila: »Lisica, ti živiš v gozdu, v njem pa je veliko hrane!« »Nimam časa, da bi se prerekala z vami, lakota me

daje,« je rekla lisica.

In ko je hotela že eno kokoš napasti, sta v hlev prihitela dedek in babica. Rekla sta ji: »Če se še kdaj vrneš, te bova ustrelila!« Lisica pa je odgovorila: »Nikoli več se ne vrnem sem, samo pustita me pri življenju!« Lisica je dala rep med noge in se odpravila v gozd ter se ni nikoli več vrnila.

Kokoši so bile zelo hvaležne svojim lastnikoma. Trdno so zaspale, saj so vedele, da se lisica ne bo nikoli več vrnila. Nauk te zgodbe je, da kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Urška Nudl, 7. r.

Lisica in štokljja

Nekoč je lisica prijateljevala s štokljjo. Odločila se je, da jo bo povabila na kosilo. Gostja se je prikazala natančno ob dogovorjeni uri.

Štokljja je prišla in pozdravila lisico: »Draga prijateljica, hvala, da si me povabila na kosilo.« Lisica ji je odzdravila: »Tebi pa hvala, ker si prišla.« Usedli sta se za mizo. Lisica je rekla: »Pa začniva in dober tek.« Imela je zvit načrt. Hotela je pojesti štokljjo. Naenkrat je začela tuliti: »Au, au, kako boli!« Štokljja jo je pogledala in vprašala: »Kaj ti je, ljuba prijateljica?« Lisica ji je odgovorila: »Kost se mi je zataknila v grlu.« Štokljja jo je prestrašeno pogledala. Vprašala jo je, kaj naj naredi, ker ni vedela. Lisica ji je zvito odgovorila: »Daj svoj dolgi kljun v moje grlo in povleci kost.« Štokljja je spoznala, da gre za veliko past. Rekla ji je: »Pa bom pogledala, če ti tako rečeš.« Lisica je odprla usta. Štokljja pa je hitro pogledala v grlo. Lisica je ni mogla pojesti. Štokljja se ji je zlagala: »Nič ne vidim, grem po luč v mojo hiško.« Lisica pa ji je sladko odgovorila, da jo bo počakala pri potoku. Štokljja je po poti razmišljala, kaj naj naredi. Prišla je do hiške in vzela luč. Šla je do lisice, ki je stala ob potoku. Lisica jo je pogledala in vprašala, če je

prinesla luč. Štorklja ji je odgovorila: »Seveda sem. Sedaj pa stopi do potoka, da pogledam.« Lisica je stopila do potoka in ko je odprla usta, jo je štorklja potisnila v potok. Lisica ni znala plavati, zato je utonila v potoku. Štorklja pa je kosilo pojedla sama.

Nauka te zgodbe sta dva, in sicer ta, da kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade in če lažeš, te z drugo lažjo preslepijo. Zaradi tega dogodka pa lisica in štorklja nista več prijateljici.

Katja Emeršič, 7. r.

Štorklja in lisica

Nekoč je lisica prijateljevala s štorkljo. Odločila se je, da jo bo povabila na kosilo. Gostja se je prikazala natančno ob dogovorjeni uri.

Lisica je lepo pogrnila mizo in na njo pripravila dva krožnika. Skuhala je korenčkovo juho in jo postavila na sredo mize. Začeli sta jesti. Lisica je nekaj časa opazovala štorkljo, nato pa rekla: »Ali ti juha ne tekne?« »Ja, tekne mi! Zakaj sprašuješ?« je odgovorila štorklja. »Ampak ne bom mogla vsega pojedsti, saj imam dolg kljun in ne morem jesti s krožnika!« Lisica se je spomnila, da je naredila napako in to veliko. Na kosilo je povabila prijateljico štorkljo in ji juho postregla na krožniku! Pa kaj še. Štorklja pa je dobila idejo. »No, pa pridi jutri ti k meni na kosilo,« je rekla štorklja. Lisica je odvrnila: »No, prav! Kdaj pa?« Štorklja je pomislila in rekla: »Ob pol enih na zeleni jasi!«

In res. Lisica se je naslednji dan uredila in točno odšla k štorklji, saj je tudi ona prišla točno. Štorklja je pripravila žabje krake v omaki in jih zlila v dolg, glinen lonec. Štorklja je zaželela dober tek in začeli sta jesti. In ker je štorklja nalašč vlila juho v glinen in dolg lonec, se je lisica spomnila: »Če bo ona meni jamo kopala, bo sama vanjo padla.« Lonec je prišla v sprednje tačke in izpila

juho. Ko je štorklja to videla, je rekla: »Veš kaj, lisica zvita? Saj vem, da si zvita, ampak da si tako zvita, tega pa si ne bi nikoli mislila. Prideš k meni na kosilo in se tako obnašaš. Da te ni sram.« Lisica je odgovorila: »Ti veš, da lahko jaz normalno jem samo s krožnika, kar si včeraj tudi videla. Ampak si juho nalašč vlila v dolg, glinen lonec, zato sem omako tudi izpila in ne pojedla.« Štorklja je odvrnila: »Najinega prijateljstva in s tem tudi kosil je konec. In to za vedno.« Obrnila se je na svojih dolgih nogah in odšla neznanu kam. Lisica je ni nikoli več videla.

Ta basen nas uči, da če drugemu jamo kopljemo, sami vanjo pademo. To se je zgodilo tudi štorklji, ki je nalašč hotela ukaniti lisico, čeprav je vedela, da je lisica s tem, ko je njo povabila na kosilo, res pozabila na dolg kljun dolgonoge štorklje.

Eva Ornik, 7. r.

Lisica, štorklja in komar

Nekoč je lisica prijateljevala s štorkljo. Odločila se je, da jo bo povabila na kosilo. Gostja se je prikazala ob natančno dogovorjeni uri.

Lisica jo je pozdravila in vprašala: »Štorklja, kako si se imela zadnje dni, ko se nisva videli?« Štorklja ji je odgovorila: »Imam se v redu in vedno razmišljam, kam bi te povabila.« Ko sta pojedli kosilo, je štorklja rekla lisici: »Pridi jutri k meni domov. Razmišljala sem, da bi šli loviti žabe in ribe v bližnje jezero, ki je na samem in bi si lahko povedali skrivnosti.« Lisica ji je odgovorila: »Dobro, štorklja, pridem jutri zjutraj!« Potem sta se poslovili.

Lisica je že dolgo razmišljala, kako bi pojedla štorkljo in ji populila perje, da bi si naredila novo blazino. Štorkljin in njen dom pa sta bila nekako preveč v središču pozornosti, zato se je odločila, da bo jutri ubila štorkljo. Štorklja pa se je med

tem časom že pripravljala na naslednji dan, da bi razveselila lisico, ki je bila njena edina prijateljica. Pospravila je svojo hišo in njeno okolico ter spekla potico za drug dan.

Končno je napočil dan, ko sta štorcklja in lisica šli k jezeru. Lisica je zamujala eno uro in štorcklja jo je seveda rade volje počakala. Takoj ko je prišla lisica, sta odšli k malemu jezeru. Začeli sta loviti ribe in žabe, a nista ničesar ujeli. Lisica je postala lačna in je štorckljo prosila, naj ji da kaj jesti, ampak štorcklja je pozabila potico doma. Že ves čas ju je opazoval mali komar, ki je ostal brez sorodnikov. Takoj zatem, ko je štorcklja ugotovila, da je doma pozabila potico, ji je lisica rekla: »Jaz sem zelo lačna in ne vem, kaj bi jedla. Kaj pa, če bi pojedla tebe? Pravzaprav si me ti zvlekla sem brez hrane in vode!« Lisica se je pognala v štorckljo, ta pa je bila tako užaljena in začudena, da se sploh ni branila. To je videl komar, ki je priletel k lisici in jo pičil v nos. Lisica je samo odhitela v stran in se ni več prikazala.

Štorcklja se je zahvalila komarju in postala sta nerazdružljiva prijatelja. Komar se je preselil k štorcklji in ji pomagal pri raznih opravilih ter jo ščitil pred drugimi hudobnimi zvermi. Štorcklja pa mu je dajala zatočišče, hrano in ga branila pred žabami. Tako sta živela v sožitju še dolga leta. Nauk te basni je, da prijatelja spoznaš v nesreči.

Doroteja Križan, 7. r.

Lisica, volk in čebela

Nekoč sta živela volk in lisica. Nedaleč stran pa je živela čebela. Nekega dne se je zgodilo nekaj strašnega.

Zjutraj sta imela volk in lisica navado, da sta skupaj odšla na lov in si nato plen pravično razdelila. A danes ni bilo tako. Volk je rekel: »Veš kaj, lisica, danes sem jaz našel plen in ga ubil, zato

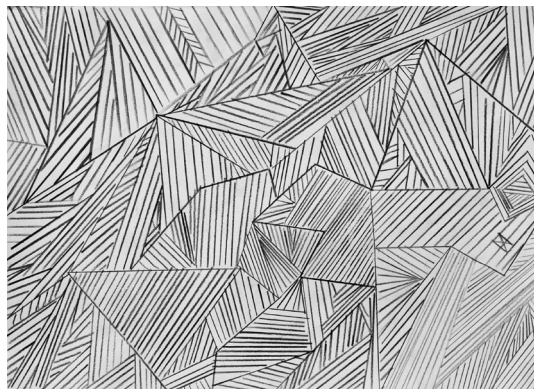

Nina Terbuc, 6. r.

dobim tri četrt plena, ti pa četrt!« Lisica mu je zarusila: »Da boš vedel, plen sem ubila jaz s svojim zvitim načrtom, ne pa ti, lažnivec!« Volk pa ni dal miru in je rekel, naj ji bo in da bosta zajtrkovala ob potoku. Imel pa je že pripravljen načrt. Ko sta prišla do potoka, je volk sedel malo v stran, lisica pa k potoku. Začela sta jesti in volk je rekel: »Jutri greva vsak po svoj plen!« Lisica mu je odvrnila: »Oo, to pa ne. Če greva vedno skupaj, bova šla tudi jutri!« In volku je prekipelo. Lisico je hotel poriniti v vodo in jo utopiti. Takrat pa je mimo priletela čebela in volka pičila v rep. Nato sta z lisico volka potisnili v vodo in v njej se je utopil, ker ni znal plavati. Lisica in čebela pa sta si zgradili svoje novo bivališče in tam srečno živeli do konca svojih dni.

Nauk te basni nas uči, da kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade. To pa se je zgodilo tudi volku, ki je hotel ukaniti lisico.

Eva Ornik, 7. r.

Larisa Horvat, 6. r.

Moj dedek

Mojemu dedku je ime Anton. Živi v isti hiši kot jaz. Star je dvainsedemdeset let in je poročen z Ljudmilo.

Otroštvo je preživel v tem kraju, kjer sedaj živi. Ima dva otroka. Eden je, žal, že umrl. Anton je srednje velike postave in je suh. Ima sive lase in zelene oči. Na roki nosi uro.

Moj dedek je potrpežljiv. Včasih se razjezi, ko mu babica kaj pove, kar sploh ni potrebno. Ima dva brata in eno sestro. En brat mu je lani v jeseni umrl. Ostala dva se še vedno z veseljem vračata domov. Pred upokojitvijo je delal v tovarni. Tja se je vozil s kolesom, tudi pozimi. Zdaj se ukvarja s kmetijstvom.

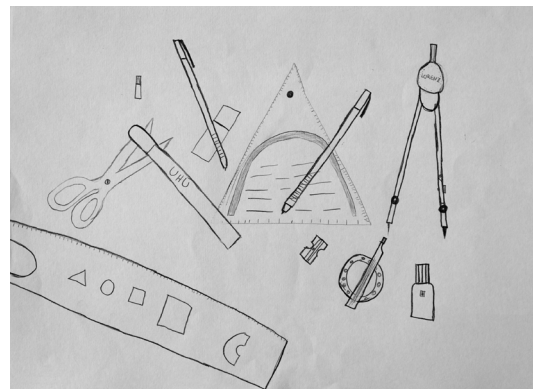
Rad bi, da bi živel še dolgo, saj ga imam rad.

Aleksej Gajser, 7. r.

Moj oče

Mojemu očetu je ime Gary-Franc. Rodil se je v Angliji. Otroštvo je preživel v Angliji in Sloveniji.

Star je šestintrideset let. Ima me rad. Rada mu

Tilen Hobot, 8. r.

pomagam pri delu, on pa mi pomaga pri domačih nalogah. Med počitnicami me vzame zraven na vožnjo po Avstriji. V soboto mi pomaga pri angleški nalogi, potem pa mu še jaz pomagam pri delu okoli nove hiše. Nedeljo pa posveti štirim otrokom. Med tednom ga ni doma, saj vozi tovornjak. Rad nas vzame s sabo na vožnjo.

Želim mu veliko uspeha pri izpitih za rešilni avtomobil.

Lucija Kauran, 7. r.

Moja babica

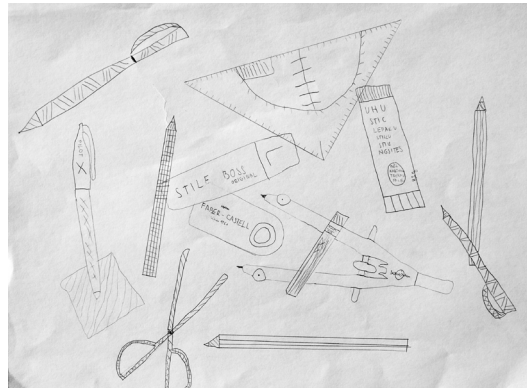
Moji babici je ime Slavica. Stara je šestdeset let. Rodila se je v Makedoniji in se kasneje preselila v Slovenijo. To je bilo takrat, ko je bila stara osemnajst let. Je mama moje mame in mojega strica.

Velika je enako kot jaz. Ima bele lase in rjave oči. Rada obleče kratke majice in hlače, ne mara pa kavbojčk. Nosi tudi očala. Rada je zrezke, testenine in juhe. Ne mara pa hitre hrane in sladkarij. Zelo rada pospravlja, kuha in hodi na sprehode. Ne zna kolesariti in voziti avta.

Imam jo zelo rada, prav tako ona mene. Ne živi z mano, ampak pride velikokrat k nam na obisk

Klemen Škamlec, 8. r.

Aleš Šenekar, 8. r.

ali pa jaz k njej. Živi z mojim dedkom in mojim stricem.

Doroteja Križan, 7. r.

Malo, ljubko srce, prebodeno s puščico

Moje ljubezenske zgodbe niso takšne, kot so značilne za trinajstletnice. Če povem po pravici, še nikoli v življenju nisem bila zaljubljena v »pravega.« Vedno so mi bili všeč znani, mladi igralci, pevci, literarni junaki ... Skratka osebe, ki ne obstajajo. Vse do letošnjega poletja.

Letos smo bili na morju na otoku Ugljanu. Tisto prvo nedeljo smo šli na kosilo v picerijo. Tam sem ga prvič zagledala. Bil je visok, postaven in imel je bronaste lase. V piceriji je bil natakar. Verjetno je imel kakih sedemnajst let. Bil je izredno prijazen. Takoj mi je bil všeč. Mogoče mi je bil všeč zato, ker je bil na las podoben Edwardu Cullenu iz knjige Somrak. Edwardov lik mi je namreč zelo všeč. Nič mu nisem rekla. Samo skrivaj sem ga opazovala.

Kake tri dni pozneje, ko smo bili zvečer na plaži, sem ga zopet zagledala. Po obali se je sprehajal

z dekletom. Držala sta se za roke. Takoj sem vedela, da sta par. Tako mi je bilo hudo, da je ljubezen tako hitro, kot je prišla, tudi odšla.

Takrat sem spoznala, da je v takih letih bolje biti zaljubljen v takega, ki ne obstaja, saj ti ne more zlomiti srca. Če v teh letih že imaš fanta, ni dobro. Če pa svojo ljubezen tajiš do take mere, da je hudo, ko spoznaš, da ti ni namenjen, pa je še slabše. Zato bom s pravo ljubeznijo nekaj let še počakala in bom raje imela skrivnega princa, ki nastopa le v mojih sanjah oziroma v knjigi Somrak.

Najstnica

Kleopatra skozi moje oči

Naša družina je živela v palači v vseh obdobjih Kleopatrine družine. Moja mama je delala kot spletična Kleopatrine mame. Živela sem v razkošju, a vseeno ne v takšnem, kot ga je uživala Kleopatra v svojih mladostniških in otroških letih. Njo so vzgajali bolj strogo in dostojanstveno od mene, vendar pa je imela najina vzgoja dobro in slabo stran. Kleopatrini starši so bili vladarji Egipta v 18. stoletju, zato so jo z njenim polbratom Ptolemejem XII vzgajali strogo in sprejemljivo v vseh kraljevskih pogledih. Svoje matere se ne spominjam

Anja Jager, 9. r.

tako dobro, saj mi je umrla že pri mojih osmih letih. Kleopatra je bila od mene starejša dobra štiri leta. Služila sem ji že pred mojim štirinajstim letom. S štirinajstim leti pa sem začela uradno delati pri njej kot spletična.

Kleopatra XIII se je poročila pri osemnajstih letih s svojim polbratom Ptolemejem. Bila je proti Rimu in na prestolu v Egiptu je vladala kot sovladarica. Njena država je bila zelo močna in v Aleksandrijo je prinesla velik napredek na kulturnem področju. Aleksandrija je bila zelo lepo, bogato mesto, polno bogatih palač in hiš, vendar so tu živeli tudi revni kmetje in podložniki. A Kleopatrina sreča ni trajala dolgo, saj so kmalu Rimljani začeli zavzemati Aleksandrijo in njeno okolico. V

kratki vojni so ji ubili moža in tako se je poročila z drugim bratom, ko je država zopet okrevala od vojne. Kleopatra ni bila zaščitena, saj je bila njena vojska poražena, zato se je morala poročiti. Sama namreč ne bi zmogla vladati. Njeni poroki sta bili na zunaj zelo svečani, jaz pa sem opazila tudi žalostno podobo le-teh. Kleopatra, ki sem jo poznala že od malih nog, ni bila nikoli prav zaljubljena. V lepih oblekah in za lepim videzom je vsaj nekoliko prikrila žalost, ki se je lotevala med poročnim obredom, ko je morala spet vzeti svojega brata. Včasih se mi je prav milo potožila, da to dela samo zavoljo ljudstva, ne pa za svojo srečo. Po poroki z drugim bratom je Kleopatra spet prevzela svoje vladarske obveznosti. Rim nas je zopet napadel in vnela se je huda vojna. V njej so Kleopatri zopet ubili moža in vdova je postala že drugič. Kleopatra se je nato poročila z Markom Antonijem, ki ga je kasneje ubil Julij Cezar, ki je prišel osvajat Egipt. V času bivanja v Egiptu se je Julij Cezar zaljubil v Kleopatru. Ubil je Marka in poročila sta se. Po poroki naju je Julij popeljal v Rim. Še zdaj se tega spominjam tako, kot da bi bilo včeraj. Rim. Mesto, polno tlakovanih cest in obzidij. Mogočni templji, palače in kopališča. Kleopatra je bila srečna kot še nikoli.

A kmalu je Julij Cezar umrl. Kleopatra je od žalosti storila samomor, meni pa zapustila svoje imetje, rekoč: »Razumela si me in mi pomagala, kot mi ni nihče drug. Bila si ob meni, ko so me vsi drugi zapustili. Ti si bila moja edina prijateljica in hkrati tista, ki sem ji lahko zaupala.«

Nič ne rečem. Včasih je bila res groba, a do mene nikoli, zato se je bom vedno spominjala.

Agnes Kojc, 8. r.

Jasmina Zorjan, 9. r.

Detroit, 21. 4. 1925

Draga mama!

Najprej te moram vprašati, kako se imaš. Te imajo sosedje in drugi radi? Kako je doma, ali je vse v najlepšem redu? Danes nisem preveč v redu. V Ameriki imam hišo, ki ima tri nadstropja. Spoznal sem tudi dekle. Imena pa ti še ne bom povedal, ker je skrivnost. Imam tudi kameleona, ki ga pravkar iščem. Saj veš, da se rad skriva. Prejšnji teden sem ga našel v kopalnici pri umivalniku.

Delam v trgovini z oblačili in obutvijo, zato imam veliko oblek in čevljev. Nosim mehikanske klobuke in značilne ameriške srajce. Zdaj pa te vprašam še nekaj. Ali še vedno uporabljaš besedici mrzek in vekomaj? Jaz se ju še vedno spominjam in ju uporabljam, ko iščem kameleona. No, zdaj pa preidimo k bistvu.

Pišem ti pravzaprav zato, ker ... veš, da bi se rad čim prej vrnil domov, kajne. Toda se, žal, še ne bom, ker sem včeraj dobil pismo. V njem je pisalo, da moram za tri mesece v vojsko v Sarajevo. Upam, da ne boš preveč žalostna. Mene je to zelo presenetilo, zato že ves dan nič ne jem. Upam, da res ne boš tudi ti tako trpela kot zdaj jaz. V Sara-

Sabina Kacijan, 9. r.

jevo grem čez dva tedna, zato mi, prosim, čim prej odpiši.

Rad te imam.

Tvoj sin Vanč

Tjaša Repa, 8. r.

Washington, 3. 7. 1925

Draga mamica!

V tem pismu bi Vam rad potožil, da imam veliko domotožje. Pa ne, da bi hotel zapustiti to deželo, ki nosi v sebi obilico bogastva in sreče. Podrobnosti o Ameriki vam napišem kasneje, ker vem, da vas je tujina že od nekdanj, kar pomnim, zanimala. Kot veste, bom ostal v Ameriki štiri leta.

Z vlakom smo potniki izstopili na washingtonski postaji pozno ponoči. Mislim, da je bila ura okrog pol ene. Potlej smo se odpeljali. Vsak s svojim avtomobilom, ki so nas že čakali zunaj postaje. Bil sem ves utrujen in zaspan. Ko sem videl vsa tista čudesa, ki jih ima Amerika, me je utrujenost brž minila. Vse tiste zgradbe, ki so jih na trgu na vasi opisovali vaški fantje, so bile nič v primerjavi z resničnimi zgradbami. Vse od trgovin pa do nebo-

Agnes Kojc, 8. r.

tičnikov je tako lepo in mogočno, da se z besedami sploh ne da opisati. Res. Če bi vam hotel vse to opisati, bi za pisanje potreboval dva zvitka ameriškega papirja. Za kaj takega pa nimam denarja. Zato bom kar nadaljeval z mojim sporočilom. Torej, ko sem prišel v Washington, sem se nastanil v enem od študentskih bivališč. Moje stanovanje je v primerjavi z drugimi manjše. A je vseeno še dobro opremljeno glede na to, v kakšni revščini so hiše v naši vasi. Imam vse, kar hočem: hrane na pretek, mehko, sveže postlano posteljo in svojo lastno kopalnico s kadjo ter dve omari. Ena večja je za obleke, druga malce manjša pa za moje osebne stvari in knjige. Če se sprašujete, ali imam kaj prijateljev, vam moram reči, da so tukaj bolj prijazni s tujci kot pa v mojem rodnem kraju. Prijatelje sem dobil še isti dan, ko sem prišel. V privatnem življenju sem zelo srečen.

Kar pa se tiče študija in šole, pa vam moram povedati nasprotno. Profesorji me niso tako dobro sprejeli kot študentje. Na tej univerzi imajo zelo stroga pravila. Oblačiti se moramo v stroge, šolske obleke, kar je za mene, preprostega vaškega fanta, zelo nenavadno. Prvi dan, ko sem prišel na univerzo, so me dali v predavalnico, kjer so vsi dobili izpitne pole. Vprašanja niso bila težka, a tudi lahka

ne. Izpit sem naredil s 123 točkami od 125 možnih. Nato sem zaprosil, če me lahko sprejmejo na študij medicine. Na srečo so me. Ker pa mi šola ne daje dovolj štipendije, moram delati še v uradniški pisarni, kjer pišem trgovski zapisnik. To je zapisnik, ki prikazuje prodajo v določenih mesecih. Rad opravljam to delo. Ni težko. Pa še plačajo mi dobro: trideset dolarjev na mesec. Angleščina mi dobro gre in nimam težav s sporazumevanjem.

Kot ste ugotovili, mi je Amerika vlila moči za življenje. Teh nekaj let bom živel in dihal svobodno ter s polno paro. Kako pa Vi? Ali ste zdravi in se dobro počutite? Vam je hudo za mano? Pišete mi lahko na naslov, ki je priložen pismu.

Lep pozdrav

Vaš Vanč

Agnes Kojc, 8. r.

Tri pisanke

Prihajali so prazniki, kot so velika noč in prvi maj. Velika noč je bila pred vrati. In kot vedno sta se Vorančeva starša vedno prepirala glede pisanke, saj je bila navada, da je vsak otrok od hiše nesel svojemu krstnemu botru pisanko. Voranc pa ni maral, da sta se starša prerekala in ju je zmerom samo poslušal. Starša pa sta se vsako leto enako prerekala, saj sta imela drugačne želje. Ko je mama vse dala v culo, jo je Voranc odnesel k botru.

Pot ga je vodila po gozdu na hrib in potem mimo križišča, kjer se je Voranc zmerom ustrašil, da ne bi kje pokukal kakšen »duh«. Ko je šel, je prav na tem križišču srečal svojega sošolca, s katerim sta se začela pogovarjati. Nato je prišla še deklica s hriba. Voranc se je prav sramoval, da ima malo denarja in še kruh je bil majhen. Dobil je vprašanje, ki se ga je najbolj bal. Moral je pokazati pisanko. Najprej sta bila na vrsti sošolca, nato

Tomaž Korošec, 6. r.

Vesna Zemljič, 6. r.

deklica, tretji in zadnji pa Voranc. Že ko je deklica odprla culo in so vanjo pogledali, se je sošolec začel krohotali, ker je imela premalo denarja in še kruh je bil premajhen. Deklica je opazila, da je bilo Voranca sram. Voranc je opazil, da ima deklica, ki je namenjena k njim, več denarja kot on. Deklico je poprosil, naj mu da denar, saj ga bo on dobil in tudi staršem bo povedal, da je vzela. Deklica mu je dala denar in se odpravila naprej proti dolini. Voranc pa je zamenjal svoj denar z dekličinim in se odpravil naprej proti hribu.

Kaj pa danes? Tudi danes hodimo k svojim botrom in jim nesemo pisanko? Ne, danes je vse drugače. Namesto pisanke komu podarimo čokoladnega zajčka ali čokoladna jajčka. Večina otrok pa sploh ničesar ne nosi k svojim botrom, saj velikokrat pozabljajo na njih.

Gabrijela Grabušnik, 8. r.

Solzice

Nekega dne je Voranc gnal bicke na pašnik. Od daleč je zagledal neko postavo. Vedel je, da bo moral tega človeka pozdraviti. Ni pa vedel kako, ali po slovensko ali nemško.

Takrat so imeli v šoli nemščino in učitelj je učencem zabičal, da vpričo njih govorijo nemško. Oče pa mu je doma zabičal, naj pozdravlja slovensko in ne nemško.

Postava se mu je vse bolj približevala, on pa ni vedel, kaj naj stori. Njegove misli so se mu vse bolj prepletale. Ni vedel, ali naj reče dober dan ali guten morgen. Človek, ki je bil možak s črnim klobukom in črnim plaščem, je bil že čisto blizu. Voranc se je moral odločiti, saj ni prepoznal, ali je ta mož Slovenec ali Nемеc. Ko sta si že skoraj zrla v oči, je Vorancu ušel nemški pozdrav guten morgen. Možak ga je čudno pogledal in odzdravil s slovenskim pozdravom. Voranca je stisnilo v srcu, možakar pa se je oddaljeval.

Ana Tiana Bauman, 8. r.

Trubarjev kovanec

V hiši, ki ima obliko gobe, živita mati in hči. Mami je ime Anita, njeni hčeri pa Saša. Sašin oče je umrl v vojski že pred nekaj meseci. Saša in njena mama se zelo dobro razumeta, nikoli jima ni dolgčas. Saša ima tudi prijatelje, ki jih večkrat povabi na obisk. Anita je po poklicu šivilja in šiva Saši zelo lepa oblačila. Anita je sicer direktorica šiviljstva. To pomeni, da je odgovorna za vse podjetje. Na to delo je zelo ponosna.

Saša se rada igra s svojim bratrancem Jurijem, ki je dve leti mlajši od nje. Jurij se ukvarja z rokanjem in je Sašo že nekaj naučil. Saša mu vedno po vaji da en Trubarjev kovanec. Saša in Jurij se rada tudi malo posladkata in skupaj pečeta torte. Toda vedno pozabita dati pecilni in vanilijev prašek. Včasih se pri tem delu začneta tudi prepirati, ampak se na koncu konča vse v najlepšem redu. Saša gre takrat, ko ima čas, z Jurijem na treninge. Jurij in Saša se imata res zelo rada.

Saša in Jurij se vsako jutro peljeta v šolo s trutaksijem. Do šole imata zelo daleč, kar pa je za zjutraj malo prenaporno, če bi šla peš.

To jutro pa se je zgodilo nekaj nesrečnega. Trutaksi je zapeljal na rob ceste in se prevrnil. Na srečo se vozniku Juriju in Saši ni nič hudega zgodilo. Bili so samo malo popraskani, taksi pa je bil ves polomljen. Voznik je poklical policijo, da so se lahko rešili. Policisti so takoj prispeli in jih izvlekli iz jarka. Jurij in Saša sta prišla v šolo z njunim sošolcem. Začela sta razlagati, kaj se je zgodilo s trutaksijem. Vse sta lepo povedala od začetka do konca. Nenadoma je prišel učenec po imenu Alvar. Občudoval je svoje »lepo« ime, ki se je zdelo vsem na šoli grdo. Alvar je poklical svoje »dobre« prijatelje, da bi pretepli Jurija. Zgrabili so Jurija, ko je v razred vstopila učiteljica. Alvar se je začel opravičevati, toda učiteljica ga je poslala k ravnateljcu.

Prva ura na urniku so bile spretnosti z raču-

nalnikom. To je bila Jurijeva najljubša ura, saj so na računalniku lahko počeli, kar so hoteli, in sicer igrali igrice na internetu, poslušali glasbo, ... Jurij je šel na svojo najljubšo spletno stran. Našel je igrico Divji zajec Alvar. Povedal jim je za to igro in vsi so jo hoteli igrati. Jurij je vsem na listke napisal njegovo spletno stran. Naenkrat je v učilnico računalništva stopil Alvar. Videl je, da vsi igrajo igrico z njegovim imenom. Začeli so se mu posmehovati in kričati, da je Alvar zajec. Alvar se je tako razburil, da je postal v obraz temno rdeč.

Alvar se je naslednje jutro na hodniku šole zaletel v Sašo tako, da jo je poljubil. Ravno v tistem trenutku ju je zagledal Jurij in postal je zelo besen na Sašo. Mislil je, da je Saša poljubila Alvarja in ji ni ničesar verjel, kar mu je povedala. Saša in Jurij sta v razredu sedela v isti klopi. To jutro pa sta sedela vsak na svoji strani klopi, ker sta se malo prej na hodniku sprla zaradi Alvarja. Niti domov nista šla skupaj, ampak je Jurij šel z Alvarjem, da sta se pogovorila za tisto stvar zjutraj.

Ko je Jurij še tisti dan prišel domov, je šel v Sašino sobo, da bi se še onadva pogovorila. Alvar je zasledoval Jurija, ko je šel v Sašino sobo, da bi slišal njun pogovor. Jurij je Sašo vprašal, če je to res, da sta se z Alvarjem zaletela. Saša mu je odgovorila, da je to popolnoma res. Jurij ji je končno verjel.

Po tistem dnevu so Alvarja, Sašo in Jurija vsi zelo čudno gledali, kajti ves dan so bili skupaj. Vsak popoldan so se dobivali v parku in se tam igrali različne igre. Za vedno so ostali najboljši prijatelji, tudi takrat, ko so šli v srednjo šolo. Tam so jih srečevali učenci in jih občudovali. Vedno so se vsi bali Alvarja in njegovih zlobnih prijateljev. Zdaj pa so ga samo še občudovali. Obiskala jih je tudi njihova učiteljica iz osnovne šole in jim podarila velik Trubarjev kovanec. Po tistem dnevu so se skupaj odpravili domov. Moram pa vam povedati, da so še vedno pravi prijatelji.

Tjaša Repa, 8. r.

Jesenska pesem

Zunaj je lepo jesensko vreme,
ki skrbi odžene.
Po nebu letajo ptice,
čivkajo in pojejo svoje pesmice.
Sedim v učilnici,
poslušam učitelja,
pišem to pesem
in se smejim.

Marko Škamlec, 9. r.

Ptice

Dolgo čakala sem,
ko ptice nazaj prilete.
V vsakem gnezdu ptiček mlad
in starši zanj skrbne.

Ko bi tako po svetu bilo,
bi živeli srečno,
zato še zdaj močno
naj vsak živi tako.

Jasmina Zorjan, 9. r.

Pesem o ljubezni in svetu

Svet je kakor ljubezen.
Nikoli ne veš, kaj se zgodi.
Dogajajo se lepe
in grde stvari.
Taka pesem, ki ob hrupu nastaja,
nikoli hladnega srca ne odtaja.
Pesem potrebuje čas
in ne hiter gas.

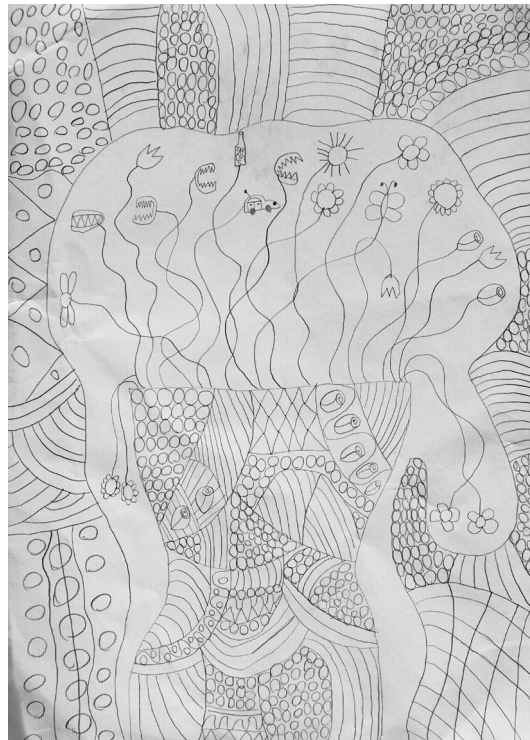
Matevž Roškarič, 9. r.

Svet je lep

Svet je lep,
iz materialnega stanja.
Če izvzamemo material,
bilo bi veliko prerekanja.

Ljudje se pripravajo
predvsem za denar.
Ko pa je ljubezen zastonj
in največji dar.

Miha Kocbek, 9. r.

Alen Reisman, 7. r.

Srečanje Romea in Julije

(Mrak se spušča nad Verono. Romeo se skriva v sadovnjaku in gleda na balkon, kjer se prikaže Julija.)

ROMEO (potiho): O, ljubljena! Ko si se prikazala, se je skrila bleda luna. Sram jo je pred teboj, draga. Ko si prišla, mi je srce poskočilo od veselja. Vem, da se ne bi smela poznati in se še najmanj ljubiti, a srce je močnejše od razuma. O, ko bi mogel spremeniti samo eno črko v priimku in bil bi tvoj.

JULIJA (se pogovarja sama s sabo): Čudna so pota usode. Kako lepo bi bilo na svetu, če bi se, tako kot midva, ljubili vsi sovražniki med seboj. Ampak, ali me sploh ljubi? Ne, to ni ...

ROMEO (zakliče): Ljubim te, kakor ljubi ptica petje, kakor otrok ljubi mater. Julija, brez tebe ne morem živeti, kakor ne more riba brez vode.

JULIJA (prestrašeno): Kdo si? Kje se skrivaš?

(Julija pogleduje naokrog, vendar ne vidi ničesar, saj se je luna skrila za oblak. Romeo stopi na plano.)

ROMEO (zakliče): Po imenu sem ti sovražnik, a po močnejšem, po srcu, sem tvoj ljubljeni.

JULIJA (srečna in prestrašena): Upam, da ne sanjam, da si res ti. Kljub vsemu ne kriči tako, lahko te slišijo.

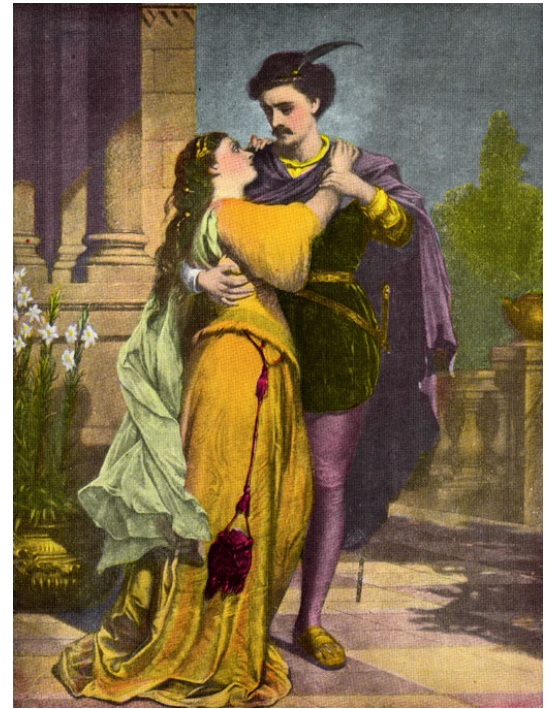
ROMEO (tokrat tišje): Ne bodo me. Tvoj oče je zaspal pijan, tvoja mati pa je šla v mesto.

JULIJA (jezno): Moj oče ni pijanec, samo dala sem mu nekaj uspavala.

ROMEO: Pustiva zdaj to, draga. Ne veva, kako dolgo sva lahko skupaj.

JULIJA (se umiri): Res je, toda ali je res, da me ljubiš?

ROMEO (se približuje): Resnična je moja ljubezen do tebe. Raje se ubijem, kakor da bi se zaljubil v lepše dekle. Torej se ne morem ubiti, saj ni lepšega dekleta od tebe.

Romeo in Julija

(Utihneta. Julija premišljuje o izrečenem, zato se Romeo zboji, da je rekel kaj, kar jo je užalilo.)

ROMEO (prestrašeno): Sem rekel kaj, kar bi te užalilo, moja ljubljena?

JULIJA (se smeje): Ne, dragi, ni to. Ne vem, kako naj ti jaz izpovem ljubezen še lepše.

(Romeo si oddahne. Tedaj se Julija končno domisli.)

JULIJA (pesniško): Romeo, če bi bila moja ljubezen do tebe kot ocean, bi potrebovala mesec dni, da bi ga preplavala.

ROMEO (srečno): Ali bi bila ti vse življenje moja žena?

JULIJA (srečno): Da, dragi. A kaj bi na to rekli starši?

ROMEO: Ljubezen ne pozna ovir.

(Pogovor teče dalje. Počasi Romeo in Julija postaneta utrujena. Julija zasliši hrup. Ugotovi, da se je mati vrnila.)

JULIJA (prestrašeno): Moja mati se je vrnila. Moral boš zbežati.

ROMEO (hrabro): Zate bi storil vse. Ne bom se nikogar več.

JULIJA (vedno bolj prestrašeno): Z vojsko bi prišli nadte in te ubili. Jaz ne bi bila nikoli več srečna in bi se kar zastrupila.

ROMEO (se omehča): Tvoja želja, moj ukaz. Zbogom.

(Izgine v noč. Julija še dolgo strmi in premišluje. Končno se odpravi v posteljo.)

JULIJA (zaspano): Se vidiva, moj dragi Romeo. (Zaspi.)

Jasmina Zorjan, 9. r.

Srečanje Romea in Julije

Med potomcema dveh veronskih družin, ki se na smrt sovražita, se vname strastna ljubezen. Sin starega Montega se zaljubi v hčerko njegovega največjega sovražnika, Capuleta. Vse to se zgodi na Capuletovem plesu v maskah, kamor se zaradi mladostne drznosti splazi Romeo in se zaljubi v Julijo. Da bi Romeo Juliji izpovedal svojo ljubezen, se neko noč splazi v Capuletov sadovnjak in tam opazuje Julijo, kako stoji na balkonu.

ROMEO (potiho): Oh, Julija ! Vidim te, pa še kar ne morem verjeti, kako si lepa. Zakaj le si Capuletova? Zakaj se najini družini sovražita? Zakaj imava te priimke, ki so naju in najino ljubezen zakleli do smrti? Oh, zakaj le?

JULIJA (se na balkonu potiho, a žalostno izpove): Oh, lepotec, ki ti ljubezen moja ni tuja. Vem, da si nekje zunaj in upam, da misliš name tako kot jaz nate.

(V grmovju nekaj zašumi in Julija se prestraši.

Pogleda naokoli in čaka, kaj se bo zgodilo. V grmu zagleda človekov obris.)

JULIJA (prestrašeno): Kdo si, tujec, ki me plašiš ponoči?

ROMEO: Oh, vrtnica prelepa! Če bi ti povedal, kdo sem, mislim, da bi ... Ne! Prepričan sem, da bi me nagnala s posesti in poklicala stražo!

JULIJA (prepozna Romeov glas, zato jo zaskrbi): Vitez moj, le brž s posesti tvojega sovražnika, če te dobijo, bo po tebi!

ROMEO (pogumno): Ni mi mar. Ni mi mar! Le da sem ob tebi, da vidim, kako se lunina svetloba poigrava v tvojih očeh, lepih kot safir. Zate bom prestal tudi najhujše trpljenje.

JULIJA: Zakaj le, ljubljeni? Ob tvojem trpljenju bi trpelo moje srce.

ROMEO: Ne, trpim že zdaj, saj me trpinči ta priimek moj, ki je zaklel najino ljubezen. Še usoda je proti najini ljubezni, a jaz ji tega ne bom dovolil!

JULIJA (bolj potiho, ker v ozadju sliši služabnike): Ah, princ mojega srca, ki si ga zaklel. Večno bi rada preživela s teboj, da le ne bi bilo najinih družin.

ROMEO: Dobri možje, imenovani patri, nama lahko združijo in zapečatijo najino ljubezen.

JULIJA (premišluje): Bi si drznila? Seveda bi, vse zate, dragi Romeo! Zato le brž, dragi Romeo, ob prvem svitanju sonca pridi pome. (Julija zasliši kašljanje očeta, zato se poslovi od Romea.) Do jutri, dragi Romeo. Čakala te bom do konca svojega nesrečnega življenja.

ROMEO (žalostno): Lahko noč, prelepa vrtnica.

Miha Kocbek, 9. r.

Modra vrtnica za princesko

21. prizor

NORČEK (počasi odide na svoj kraljevski stol in tam kraljuje zelo osamljeno): Čisto sam sem.

Zakaj je princeska odšla? (Malo premišluje, kaj bi storil.) Kaj naj naredim? Že vem! Zdaj sem kralj in kralj potrebuje tudi kraljico. Pravo kraljico. (Po vsej vasi oznani novice.)

KRALJICNA 1 (pride zelo nasmejana in stopi k mladeniču.): Ti si torej novi kralj. Jaz sem tvoja kraljica.

NORČEK (negotovo): Še poznam te ne. No, ker si ravno prava ... pa naj bo.

KRALJICNA 2 (hitro priteče): Ne, ne! Ona ni prava kraljica. Jaz sem prava. Mene vzemi. Pogled! Lepa sem in pametna. Dobro bom kraljevala.

NORČEK (spet negotovo): Glej, tudi tebe ne poznam. Ne vem. Prosim, dajta mi še tri dni časa.

KRALJICNA 1 IN KRALJICNA 2: Naj bo.

NORČEK (premišluje in se ne more odločiti, tretji dan pa odide k prelepemu vrtu zelo nesrečen, naenkrat se pred njim prikaže prelepo dekle.): Kdo pa si ti? Bi postala moja kraljica?

DEKLE: Sem neko drugačno bitje od vas. Veš, kralj, z veseljem bi bila kraljica in bi kraljevala, a ne morem, ker sem vila. Lahko pa ti samo pomagam in ti delam družbo. Tako ne boš sam.

NORČEK (veselo): Če boš z mano, bom naj-srečnejši kralj na svetu. (Tako norček ne najde kraljice, najde pa družbo, in sicer vilo. Čez nekaj mesecev pa ju obiščeta princesa in fant, da bi vide-la, kako je z njim.)

Ana Tiana Bauman, 8. r.

21. prizor

Kralj je bil zelo vesel, ker je princeska našla fanta z modro vrtnico. Nekaj časa je vse potekalo

lepo in brez zapletov. Naenkrat pa se je vse zataknilo. Neki fant iz druge dežele je slišal za princesko, ki čaka snubca, zato se je odločil, da bo poiskal modro vrtnico. A na žalost je bil že prepozen.

PRINC (zakriči pred grajskimi vrati): Prince-ska moja! Našel sem modro vrtnico! Preljubi kralj, prosim, dovolite mi vstopiti.

PRINCESKA (priteče pred vrata ter jih odpre): Kdo si?

PRINC (počaščeno): Sem princ iz sosednje dežele. Slišal sem, da čakaš na snubca, ki ti bo pri-nesel modro vrtnico. Odločil sem se, da jo bom poiskal. In našel sem jo!

PRINCESKA (zmeden): Ampak jaz ...

PRINC: Nič ampak! Sedaj boš moja žena in jaz bom vladal.

PRINCESKA: Pokaži mi cvet! (Princ ji poka-že cvet.) Ti misliš, da je to modra vrtnica?

PRINC (odločno): Da, vem, da imam prav.

PRINCESKA (žalostno): Da, res imaš prav, vendar pa ti moram sporočiti, da te je nekdo že prehitel! Zelo sem vesela, da se je to zgodilo! Tvoje grenko in hudobno srce mi ni všeč.

PRINC: Kaj? Kdo? Kdaj?

PRINCESKA: Pridi, ti vse razložim.

22. prizor

FANT: Princeska? Kje si? A, tu si! Že ves dan te iščem. Kar vesel sem, da sem te zdaj našel. Ča-kaj, kdo pa je to?

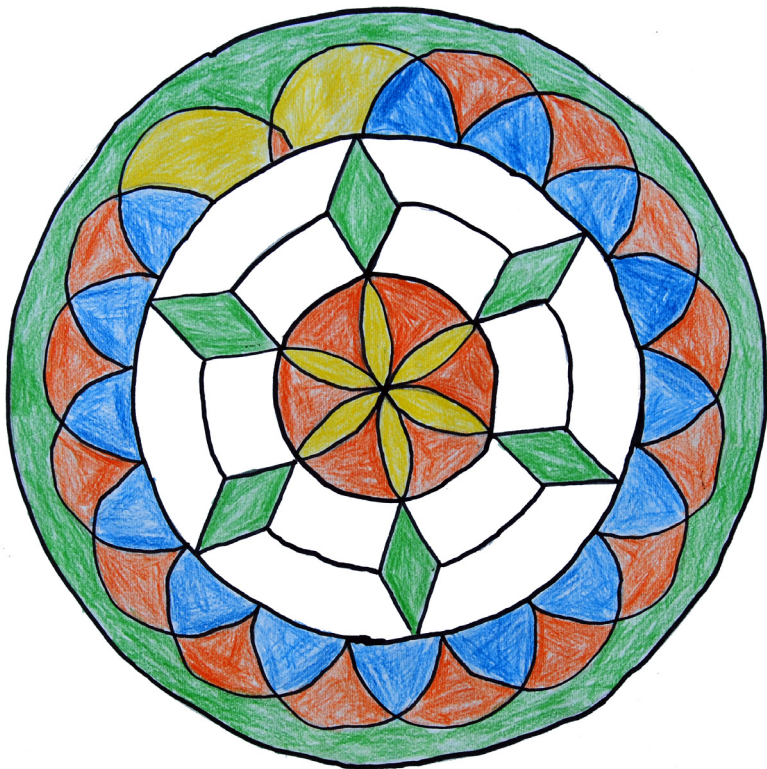
PRINCESKA: Ah, to ... To je princ iz sose-dnje dežele. Ubožček ni vedel, da imam modro vrtnico.

FANT: Torej hočeš reči, da ti je ta fant prišel podariti cvet.

PRINCESKA: Da.

FANT: Draga, ali si jo sprejela?

PRINCESKA: Ne, seveda ne. Ti si mi jo prvi podaril. In le tvoja je bila podarjena iz ljubezni. On

Nejc Planer, 7. r.

ima hudobno srce!

PRINC (zavrnjeno): Vidim, da sem tukaj nezaželjen, zato se bom kar odpravil. Srečno!

PRINCESKA (glasno): Počakaj! Če si že tukaj ... Vsaj ostani na najini poroki. Danes se namreč možimo. Kaj praviš?

FANT (neodločno): Meni je prav!

PRINC (veselo): Če že vztrajata ... No, prav. Hvala! Ampak, kaj naj rečem očetu?

PRINCESKA: Se pač ne boš poročil z mano. Lahko pa se z mojo sestro.

PRINCESKINA SESTRA: Vidva govorita o meni?

PRINCESKA: Danes se možiš!

PRINCESKINA SESTRA (veselo): Res? S kom? Z njim? Jupi! Vedno sem si želela poroke z njim!

PRINC: Torej bosta danes kar dve poroki? Juhu!

Tudi kralj je bil navdušen nad veselo novico, da se bosta omožili obe njegovi hčeri in vsi so živel srečno do konca življenja. No, potem so se jim rodili tudi kraljevski otroci, ampak to je že druga zgodba.

Rebeka Škrlec, 8. r.

Modra vrtnica za princesko

21. prizor

Čez nekaj dni se princeska in fant poročita. S poroko nimata nobenih težav ter se pustita razvajati z darili, ki so jih prinesli služabniki, saj je oče princeski obljubil, da bosta z vrtnarico vse pripravila.

KRALJ: Vrtnarica!

VRTNARICA (priteče z leve): Tukaj, ste me iskali, gospod kralj?

KRALJ: Tako je, skupaj bova pripravila največjo poroko daleč naokrog. Imam že idejo za glavno presenečenje moji mali princeski.

VRTNARICA (vsa vesela): Mene? Počaščena sem. Seveda vam bom pomagala. In kaj imate v načrtu?

KRALJ (pogleda naokrog, da ne bi nihče nič slišal, zašepeta): Glavno presenečenje bo ... (Še enkrat pogleda naokrog, da se res prepriča, da ni kje v bližini princeska.) Cerkev bomo okrasili v belem in modrem cvetju. Seveda boste cvetje vi poiskali in ga pripravili.

VRTNARICA: Seveda. Kako je že rekel fant?

KRALJ: Rekel je, da je utrgal, preden je sonce za goro šlo. Torej na delo!

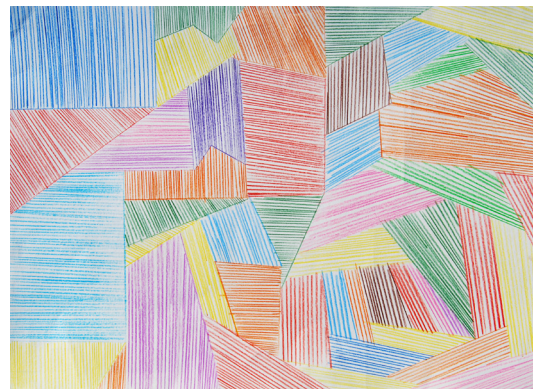
VRTNARICA: Seveda. (Tako je odpravi na delo.)

KRALJ: Upam, da je že vse ostalo pripravljeno, ker ne bi rad, da se kaj ponesreči in ne steče vse kot po maslu.

22. prizor

Naslednje jutro že potekajo zadnje priprave na poroko. Vendar ni vse tako, kot bi moralo biti.

KRALJ (čemerno in nezaupljivo vpraša služabnika): Je že vse pripravljeno za poroko: cvetje, mize ...?

Anja Zorjan, 6. r.

SLUŽABNIK: Vse je že pripravljeno, vendar nam manjkajo samo še modre vrtnice.

KRALJ (jezno): Kaj!! Sem prav slišal? Da manjkajo modre vrtnice? Takoj pokličite vrtnarico! (Čez nekaj minut pride vrtnarica.)

VRTNARICA: Klicali ste me, gospod.

KRALJ (pomirjeno): Tako je. Ste našli modre vrtnice?

VRTNARICA: Seveda. Jih že obešajo v cerkvi in na mize.

KRALJ (začudeno): Kako? Eden od služabnikov je rekel, da jih niste našli.

VRTNARICA (smejoče): Je bil črnolas, velik, postaven?

KRALJ: Tako je.

VRTNARICA: Ta mladenič je že ves čas zaljubljen v princeso. Mogoče je hotel, da se prestavi poroka.

KRALJ (začudeno): Aha. A tako.

Čez nekaj ur se princeska in fant poročita.

Gabrijela Grabušnik, 8. r.

26. september – Evropski dan jezikov

Za medsebojno razumevanje, strpnost, stabilnost demokracije, zaposlovanje in mobilnost so pomembne jezikovne spretnosti. Sporazumevalne zmožnosti v tujem jeziku in spoznavanje različnih kultur odločilno prispevajo k razvoju in dvigu širše jezikovne zavesti.

Jezik je sredstvo za sporazumevanje, z njim izražamo misli, čustva in se med seboj obveščamo. Danes je na svetu v rabi preko 3000 jezikov, znanih pa je veliko izumrlih jezikov. S proučevanjem jezikov se ukvarja lingvistika.

Indoevropski jeziki se govore po vsej Evropi in deželah, ki so jih Evropejci kolonizirali (Amerika, Avstralija, deli Afrike, prostrani deli Azije). Nekateri indoevropski jeziki so si med seboj bolj sorodni, ker so se dalj časa razvijali skupaj.

Kam spada slovenščina?

Predniki našega pa tudi drugih slovanskih narodov so se na današnja ozemlja preselili v 5. in 6. stoletju z območja Karpatov in južno od reke Pripjat v Polesju, v današnji Ukrajini in v južni Belorusiji. Ob naselitvi so naši predniki verjetno še govorili praslovanski jezik. Jezikovni razvoj je do 9. stoletja že toliko napredoval, da lahko govorimo o zgodnji slovenščini. V njej so napisani Brižinski spomeniki, prvi ohranjeni zapis slovenskega jezika.

Pred več kot 1400 leti smo torej še vsi Slovani govorili isti jezik. Praslovanski jezik je jezik, iz katerega so se razvili vsi slovanski jeziki. Slovenščina spada v južno skupino slovanskih jezikov, kamor prištevamo še hrvaščino, srbsščino, makedonščino, bolgarščino in izumrlo starocerkveno slovanščino. Kot zanimivost omenimo, da ima slovenščina poleg lužiškosrbščine dvojino. Večina drugih indoevropskih jezikov jo je že davno izgubila.

Jezik je vrednota, ki nas definira kot Slovence.

Izrazna moč in bogastvo slovenskega jezika sta velika. Z jezikom se predstavimo, vse pa je odvisno od naše zavesti. Rojstvo našega jezika je v družini in v šoli. Naloga šole je zato opismeniti, jezik učiti, učiti o jeziku in v tem okviru s širjenjem vedenja o jeziku tudi oblikovati in poglobljati posameznikov lastni odnos do jezika. Velik delež pa ima tudi vzgoja staršev.

Jezik se razvija in je lep, če je funkcionalen. Knjižnih norm se učimo v šoli. Seveda pa jih je treba spoštovati in se jih držati. Državni jezik v Republiki Sloveniji je slovenščina. Le na območjih, kjer živita italijanska in madžarska manjšina, sta uradna jezika dva.

Zaradi sorodnosti tvorijo jeziki jezikovno družino. Sorodni jeziki spadajo torej v isto jezikovno družino. Tako delimo jezike v germansko, slovansko in romansko jezikovno družino. Nekaj posebnega so armenski, albanski in grški jezik. Druge jezikovne skupine pa so še keltska, iranska in indijska jezikovna skupina. Obstajajo pa jeziki, ki so zelo drugačni od ostalih. Ker ne izvirajo iz indoevropščine, se imenujejo neindoevropski jeziki. Mednje prištevamo ugrofinske jezike, kot so madžarščina, turščina, finščina in estonščina.

Vlasta Kavran

Znova teden otroka

Jurovski Dol, 7. oktober 2009 - Teden otroka je bil za učence Osnovne šole J. Hudalesa zelo zabaven.

Tudi to leto je na Osnovni šoli J. Hudalesa potekal teden otroka. Učenci 7., 8., 9. in 6. razreda so se udeležili različnih delavnic. Največ zanimanja je bilo pri kuharskih uricah, saj so se učenci učili kuhati. Učiteljice so bile z učenci zelo zaposlene.

Okoli 32 učencev si je ogledalo film z naslovom Revni milijonar. Film je bil žalosten, konec

pa je bil srečen. Učenci so povedali, da so bile delavnice zelo zanimive.

Domen Pivljakovič, 6. r.

Spoznajmo avtizem

V ponedeljek, 5. 10. 2009, smo si ogledali film z naslovom Rain man. Film je potekal v učilnici slovenskega jezika. Govoril je o človeku z avtizmom. Ko je Rain manu umrl oče, je od njega podedoval kar precej denarja. Njegov brat ga je ugrabil, da bi dobil svojo polovico denarja.

Žal konca filma ni videl nihče izmed nas, saj je film trajal dalj časa, kakor pa smo ga imeli na voljo. Tako sta nam učiteljici Irena Kocbek in Vlasta Kavran priporočili izposojiti tega filma v knjižnici. V tem filmu smo spoznali, da življenje človeka z avtizmom ni lahko, saj zahteva ta bolezen veliko potrpežljivosti, predvsem pa skrbi, ker se tak človek težko privadi na določene spremembe. Najbolj žalostno pa je to, da se te bolezni ne da pozdraviti.

Rebeka Škrlec, 8. r.

Ocena filma Rain man

Film je bil kar poučen. Sporočilo filma je bilo takšno, da moramo imeti potrpljenje do drugačnih ljudi. Tema filma je bil avtizem.

Žan Krajnc, 9. r.

Film bi ocenil s tremi zvezdicami. Bil je malo smešen, sicer je bil drama. Tu in tam se mi je zdel malo dolgočasen, igra je bila povprečna. Pogrešal sem več zapletov in tudi več humorja bi lahko bilo.

Nejc Križan, 9. r.

Delavnice ob tednu otroka

Pogovarjala sem se z učenko Urško Nudl in jo povprašala, v katerih delavnicah je že bila in v katerih še bo ob tednu otroka.

Kaj meniš o tednu otroka?

Menim, da je to super, ker nam po navadi odpadeta zadnji dve uri pouka. Žal pa mi je, da ni skrajšanih ur.

Katere delavnice si se udeležila v ponedeljek?

V ponedeljek sem se na naši šoli udeležila ogleda filma Rain man. Film govori o moškem, ki je za vedno zaznamovan z avtizmom. Bil mi je všeč, čeprav si ga nisem ogledala do konca.

Ali ti je bila delavnica, ki si se je udeležila v torek, všeč?

V torek sem se udeležila socialnih iger. V učilnici matematike sta nam učiteljici Aleksandra Hecl in Maja Mencigar pokazali, kako se sprostimo. Kasneje smo se odpravili na zrak. Tam smo se igrali slepca in vodiča. Meni je bila vloga vodiča bolj všeč. Kasneje sta nam še pokazali, kako sprostiti jezo. Nazadnje smo se še igrali igro barvice.

Katere delavnice se boš še udeležila?

V četrtek se bom udeležila kuharskih uric, v petek pa športa. Komaj čakam.

Hvala, da si odgovorila na moja vprašanja, povedala svoje mnenje in nam predstavila delavnice.

Mojca Črnčec, 7. r.

Na delavnicah

Intervjuvala sem Vesno Zemljič iz 6. razreda. Povedala nam je nekaj zanimivih stvari in opisala nekaj dogodkov.

Katerih delavnic si se udeležila?

Udeležila sem se kuharskih uric, socialnih iger in novinarske delavnice. V prihodnjih dneh se bom še udeležila ročnih spretnosti in karaok.

Katera delavnica do sedaj se ti je zdela najboljša?

Najbolj všeč so mi bile kuharske urice.

Zakaj so ti bile najbolj všeč kuharske urice?

Najbolj všeč so mi bile zato, ker smo delali slaščice iz čokolade. Najboljše pa je bilo to, ko smo jih pojedli.

Katere učiteljice so bile z vami?

Z nami sta bili učiteljici Majda Kolarič, učiteljica biologije, gospodinjstva in kemije, in Antonija Širec, učiteljica matematike in fizike.

Kaj ste počeli pri socialnih igrah?

Pri socialnih igrah smo se igrali activity, električni krog in še nekaj drugih iger.

H katerim dejavnostim bi se še priključila, če bi imel šolski teden več dni?

Priključila bi se še k filmu in ustvarjalnim delavnicam.

Zahvaljujem se ti za intervju in ti želim še veliko zabave pri naslednjih delavnicah.

Amadeja Lavrenčič, 6. r.

Anketa

Katera delavnica v tednu otroka ti je bila všeč?

Najbolj všeč mi je bil film Revni milijonar. (Aleksej Gajser, Nejc Planer, Domen Pivljakovič)

Všeč mi je bila delavnica bralne urice. (Lucija Kauran, Štefani Grdja)

Najbolj všeč mi je bila delavnica ročne spretnosti. (Matevž Roškarič)

Moja najljubša delavnica so bile kuharske urice. (Matic Zorman, Rebeka Fišer-Emerih)

V tednu otroka mi je bila najljubša delavnica šport. (Denis Bencek, Jože Čuček)

Anketo je izvedel Tilen Kraner, 7. r.

Kaj ste pogrešali v tednu otroka?

Skrajšane ure in premalo dejavnosti. (Gabrijela Grabušnik)

Skrajšane ure. (Rebeka Škrlec, Nejc Križan, Žan Krajnc)

Skrajšane ure in bolj zanimive delavnice. (Matjaž Breznik)

Anketo je izvedel Kristjan Fekonja, 9. r.

Katere delavnice so ti bile všeč in katere ne?

Všeč mi niso bile skoraj nobene. Najbolj mi je bil všeč film, najmanj pa socialne igre. (Žan Krajnc)

Všeč mi ni bila nobena, najmanj pa socialne igre. (Nejc Križan)

Najmanj so mi bile všeč karaoke, najbolj pa film. (Rebeka Škrlec)

Všeč so mi bile vse delavnice, najbolj pa socialne igre. (Kristjan Fekonja)

Všeč mi je bil šport, film mi je bil manj všeč. (Matjaž Breznik)

Anketo sta izvedla

Žan Žugman in Jure Belovič, 9. r.

Kakšne delavnice predlagate za naslednje leto?

Podobne igre kot letos. (Ana Tiana Bauman)

Plesne dejavnosti in plavanje. (Tjaša Repa)

Plesne dejavnosti. (Rebeka Škrlec)

Bolj zanimive dejavnosti in da bi jih bilo več na izbiro. (Matjaž Breznik)

Bolj zanimive dejavnosti. (Kristjan Fekonja)

Bolj zanimive, zabavne dejavnosti in da bi se pri njih več smejali. (Žan Žugman)

Igre človek ne jezi se, igranje kart. (Jure Belovič)

Pogovorne dejavnosti. (Nejc Križan)

Anketo je izvedla Gabrijela Grabušnik, 8. r.

Pogovor z Evo Ornik

O delavnicah v tednu otroka sem se pogovarjala z Evo Ornik, učenko 7. razreda.

Kaj se dogaja ob tednu otroka?

V tem tednu se dogaja marsikaj. Imamo pouk, šesta in sedma ura pa odpadeta. V tem času imamo delavnice, kot so: kuharske urice, ustvarjalne dejavnosti, film, športne aktivnosti, ročne spretnosti, socialne igre, karaoke, bralne urice ...

Katerih dejavnosti si se udeležila?

V ponedeljek sem bila na delavnici športnih aktivnosti, v torek pa pri socialnih igrah.

Katerih se boš še udeležila?

Jutri grem k ročnim spretnostim, v petek k športnim aktivnostim, danes pa sem pri novinarski delavnici.

Katera dejavnost ti je bila bolj všeč: športne aktivnosti ali socialne igre?

Bolj všeč so mi bile športne aktivnosti. Odšli

smo na nogometno igrišče, kjer smo se razdelili v dve skupini. V naši skupini smo bili: Nadja in Anja iz 6. razreda, Katja, Aleksej, Denis, Mojca iz 7. razreda ter Mitja in Davorin iz 8. razreda. Začeli smo s hokejem na travi, nadaljevali pa s tenisom na teniškem igrišču. Tenis sem igrala s Katjo in Mojco. Bilo nam je zelo vroče, saj je bil vroč dan.

Kdo pa je vodil športne aktivnosti?

Vodili sta jih učiteljica športne vzgoje Cvetka Škrlec in učiteljica matematike Jasna Malnar.

Kaj se ti je vtisnilo v spomin?

Na igrišču smo igrali hokej na travi. Bila sem golman, a nismo dobili nobenega gola, saj so si žogo ves čas podajali pri nasprotnem голу.

Katere dejavnosti si želiš, da bi bile naslednje leto?

Lahko bi bile podobne kot letos ali pa bi naredili anketo o tem, katere dejavnosti naj bi se izvajale.

Katja Emeršič, 7. r.

Karaoke

Jurovski Dol, 6. 10. 2009 - Pri karokah je bilo malo učencev, a veliko zabave.

V torek so v glasbeni učilnici potekale karaoke, pri katerih je navada, da se poje, a mi smo igrali na glasbila.

Pri dejavnosti nas je bilo zelo malo, in sicer samo pet. Najprej nam je učiteljica razdelila glasbila, nato note in nam pokazala, kako naj igramo na bobne. Zatem smo se tako dolgo učili igrati pesem, dokler je nismo znali. Ko smo se jo naučili, smo jo tudi zaigrali. Učiteljica je bila z nami zelo zadovoljna, zato nam je predlagala, da si zamenjamo instrumente in se naučimo zaigrati še naslednje pesmi. Nad igranjem smo bili zelo navdušeni,

a na žalost je čas prehitro minil. Bili smo žalostni, ker je vse to prehitro minilo, a vseeno veseli, ker smo se zabavali.

Anja Zorjan, 6. r.

OŠ J. Hudalesa, 8. 10. 2009 - V četrtek ob tednu otroka so se na karaokah zbrali štirje učenci.

Tudi letos je bil teden otroka. V četrtek so prišli v glasbeno učilnico štirje učenci. Tam jih je pričakala učiteljica in jim dala instrumente. Učenci so postavili mize v krog in začeli igrati. Ko so končali z igranjem, so vklopili računalnik in predvajali glasbo. Nato so začeli peti, trajalo je približno dvajset minut. Tako so se končale karaoke.

Tomaž Korošec, 6. r.

V torek, 6. 10. 2009, smo izvajali karaoke. Delavnice so potekale v učilnici glasbene vzgoje. Med udeleženci smo bila sama dekleta, in sicer Andreja Maher, učenki šestega razreda, Cindy in jaz.

Andreja in jaz sva igrali na bobne, ostale pa na melodične instrumente. V spominu mi je ostala ena sama pesem, in sicer Yellow submarine. Ko smo zamenjali instrumente, sem se začela precej motiti. Na koncu smo na računalniku poslušali glasbo, ki nam je najbolj všeč. Dobile smo že tudi ponudbo za nastop.

Pri karaokah je bilo veliko smeha in zelo smo se zabavale.

Sabina Kacijan, 9. r.

Karaoke so potekale v torek, 6. 10. 2009, od 13. do 14. ure. Pri karaokah smo igrali na dva instrumenta.

S Sabino sva igrali na bobne, ostale učenke pa na melodične instrumente. Igrale smo na znane pesmi. Čez nekaj časa smo se zamenjale in so druge igrale na bobne.

Na koncu nam je učiteljica rekla, naj damo na

youtubu eno svojo pesem in jo odpojemo. Pela sem prva, zatem pa še ostale. Ta dan mi je bil zelo všeč.

Andreja Maher, 9. r.

Kuharske urice

Osnovna šola J. Hudalesa, 5. 10. 2009 - Otroci so pripravili slastno glavno jed in odličen desert.

Tudi letos so se ob tednu otroka izvajale kuharske urice. V ponedeljek se je k tej dejavnosti prijavilo dvanajst učencev. Pri uri so pripravili kitajsko hrano (zelenjavni riž) in francoski desert. Nato so pojedli hrano, ki so si jo sami skuhal. Učiteljica je te jedi fotografirala.

Timotej Kranar, 6. r.

Kuharske urice so potekale v učilnici gospodinjstva. Razdelili smo se v dve skupini. Ena je pripravljala rolado, druga pa polžke s tuno. Delal sem rolado.

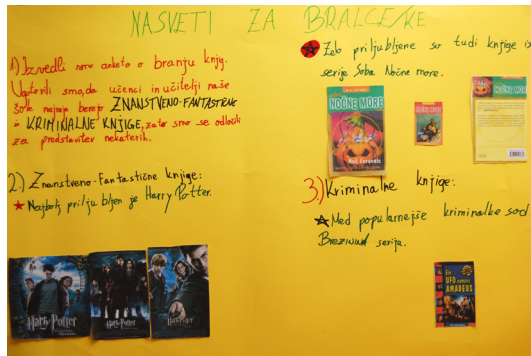
Najprej smo zmešali sestavine za biskvit. Potrebnovali smo jajca, ki smo jih ločili. Dodali smo še sladkor, vanilijev sladkor in moko. To smo vli v pekač in poravnali. Med peko smo pripravili namaz. Naredili smo ga iz smetane in čokolade. Namazali smo ga na biskvit in ga zvili. Nastala je dobra rolada.

Vodili sta nas učiteljici Majda Kolarič in Antonija Širec. Na koncu smo vse pojedli in pomili posodo.

Marko Škamlec, 9. r.

Rolada

Rolado naredimo tako, da razlomimo šest jajc. Ločimo beljak in rumenjaki. Nato z električnim mešalnikom zmešamo in dodamo še malo sladkorja. Sneg mora biti trd. Potem mešamo rumenjaki tako dolgo, da se na površini napravijo mehurčki.

Nasveti za bralce

Karaoke

Pri kubarskih uricah

Priprava sadnega napitka

Nastop čarovnika

Ročne spretnosti

Po želji lahko v sneg dodamo topljeno čokolado. Maso damo v pečico. Ko je pečena, jo zvijemo. Čez nekaj časa jo odvijemo in jo namažemo, nato jo zvijemo ter damo za nekaj časa v hladilnik. Po vrhu polijemo z raztopljeno čokolado. Potem jo narahlo narežemo na enake dele in jo serviramo ter zaželimo dober tek.

Jani Čuček, 9. r.

Miške in napitek

Sestavine za miške:

- moka
- jajca
- skuta
- polovica limone
- sladkor
- kislá smetana
- rozine

Vzamemo majhno posodo in damo vanjo moko, jajca, rozine, pecilni prašek in v posodi vse premešamo. Nato položimo miške v olje.

Sestavine za napitek so: jogurt, vanilija, jagode, maline, banane in borovnice.

Vzamemo vse sestavine in si vse pripravimo. Potem nalijemo jogurt v vrč in iz posode vlijemo v mešalnik. Nato dodamo sestavine. V mešalniku zmešamo napitek, da se zgosti. Nato dodamo maline in ponovno zmešamo. Na koncu napolnimo kozarce in v njih damo slamice.

Denis Bencek, 7. r.

Športne dejavnosti

V ponedeljek, 5. 10. 2009, so se ob 13. uri začele športne dejavnosti. Igrali smo tenis, hokej in nogomet. Bilo je zelo zanimivo, še posebej tenis. Hokej smo igrali na travi, in sicer z žogico. Tam smo tudi igrali nogomet na en gol. Vodila nas je

učiteljica Cvetka Škrlec. Dejavnost je potekala eno uro. Trikrat smo se zamenjali, tako da je vsak igral vse. Ob dveh smo odšli do šole in na avtobus.

Uroš Lorber, 9. r.

V ponedeljek in torek so potekale športne aktivnosti. Učenci smo imeli na razpolago štiri različne športe. To so hokej na travi, tenis, nogomet in odbojka. Intervjuval sem Mateja Zormaná.

Kakšne so se ti zdele športne aktivnosti?

Zdele so se mi v redu, saj je otrokom šport všeč.

Kateri šport ti je bil najbolj všeč in zakaj?

Najbolj všeč mi je bil hokej na travi, ker smo zmagali.

Ali se ti zdi, da je bilo pri športnih aktivnostih veliko učencev?

Mislím, da jih je bilo še kar veliko.

Ali se boš tudi prihodnje šolsko leto prijavil k športnim aktivnostim?

Ja, saj so se mi tudi to šolsko leto zdele zelo v redu.

Andrej Komperšak, 6. r.

V ponedeljek sem se udeležil športnih dejavnosti, ki so potekale na igrišču NK Jurovski Dol. Na izbiro smo imeli igranje tenisa in hokeja na travi. Tenis smo igrali v dveh skupinah po štiri, torej v dvojicah na dveh igriščih. Nato smo se preselili na nogometno igrišče, kjer smo igrali hokej na travi. Tam smo se tudi razdelili v dve skupini po štiri. Vselej sta nas spremljali učiteljica Cvetka Škrlec in Jasna Malnar. Po odigrani igri hokeja smo odšli na avtobus.

Miha Kocbek, 9. r.

V torek, 6. 10. 2009, so se na Osnovni šoli J. Hudalesa Jurovski Dol ob tednu otroka odvijale športne aktivnosti. Ob koncu pouka, ki se je končal ob 12.20 uri, smo odšli na nogometno igrišče. Tam so se odvijale razne igre, kot so hokej na travi, badminton, tenis, odbojka in nogomet. Dogajanje je bilo zelo zanimivo. Učenci so bili najbolj navdušeni nad hokejem in tenisom, najmanj pa nad odbojko. Športne aktivnosti so se končale ob 14. uri.

Ana Tiana Bauman in Tjaša Repa, 8. r.

V torek, 6. 10. 2009, smo se učenci 6., 7., 8. in 9. razreda odpravili proti igrišču. Tam smo imeli na izbiro veliko iger, in sicer: tenis, hokej na travi, odbojko, nogomet in badminton. Razdelili smo se v skupine in se v nadaljevanju vsi zamenjali. Tako je vsak šel vsaj k dvema igrama. Šla sem k tenisu, odbojki, badmintonu in nogometu. Delavnice so trajale do 14. ure. Bile so zabavne, z nami pa so bile učiteljice Cvetka Škrlec, Vlasta Kavran in Milena Kokol.

Gabrijela Grabušnik, 8. r.

V četrtek, 8. 10. 2009, smo se ob 13. uri zbrali v telovadnici. Najprej smo gledali karate, nato smo se odpravili na nogometno igrišče. Tam smo izbirali med različnimi športi, kot so: nogomet, tenis, badminton in hokej na travi. Športne aktivnosti je vodila učiteljica Cvetka Škrlec. Odločil sem se za hokej na travi. Ko smo se naveličali igrati, smo se odpravili k tenisu. Nato se je ura končala in odpravili smo se domov.

Matej Korošec, 9. r.

V torek, 7. 10. 2009, so potekale športne dejavnosti, na katerih smo igrali razne igre: odbojko, tenis, hokej na travi in nogomet. Vse igre smo igrali na nogometnem igrišču. Potekale so zato, ker je bil teden otroka. Igre so trajale od 13. do 14. ure.

Matjaž Breznik, 9. r.

Bralne urice

V sredo, 7. 10. 2009, sem obiskala bralne urice. Tam nas je bilo pet, in sicer Lucija Kauran, Matic Zarnec, Luka Robič, Rebeka Lorber in jaz. Celotna skupina se je odločila za intervjuvanje nekaterih učencev in učiteljev. Ko smo dobili podatke, smo šli vsi skupaj spet v knjižnico. Učiteljica nas je pohvalila in vprašala, če smo se pogovarjali z gospodom ravnateljem. Vsa tri dekleta smo odšle k njemu. Ko smo končale, smo se vrnile v knjižnico, naredile plakat na temo Nasveti za bralce in bralke.

Bralne urice je vodila naša knjižničarka.

Štefani Grdja, 7. r.

Ustvarjalne delavnice

V sredo, 7. 10. 2009, sem bila pri ustvarjalnih delavnicah. Izdelovali smo nakit iz perlic in pletli različne vozle iz volne. Ko smo končali z vozli, smo si iz njih izdelali zapestnico. Delavnico sta vodili učiteljici Karmen Polič in Cvetka Škrlec, ki sta nam pomagali pri izdelavi izdelkov. Na voljo smo imeli dve uri in petnajst minut. Čas je prehitro minil. Ta delavnica mi je bila všeč.

Larisa Horvat, 6. r.

Socialne igre

Ta teden so mi bile najbolj všeč socialne igre. Učiteljica je določila, da bomo delali v dvojicah, kar mi je bilo zelo všeč. Ker devetemu razredu ni bilo všeč, so sedeli. Na koncu smo se igrali igro barvice. Moja barva je bila zlata, a je nihče ni izbral. Če bi lahko še enkrat izbral, bi izbral socialne igre.

Marko Belovič, 6. r.

V torek, 6. 10. 2009, sem obiskala socialne igre. V moji skupini jih je bilo veliko. Iz našega razreda so bile Katja, Mojca, Doroteja, Urška in Mojca Toš. Na začetku smo se pogovarjali, nato pa smo se malo sprostili in se šli preobut v tenis copate. Nato smo se igrali igro vodenje slepca. Eva in jaz sva bili slepca, Katja pa je bila voditeljica. Učenci 9. razreda so se odločili, da ne bodo več sodelovali. Zadnja igra se je imenovala barvice, nato smo se vrnili v učilnico.

Rebeka Fišer-Emerih, 7. r.

Pri socialnih igrah smo morali povedati nekaj lepega. Nejc je rekel, da nas ima rad. Vsi drugi smo se smejali. Potem je moral k drugi učiteljici in vse je bilo mirno. Igrali smo se igro pajki. Igra se mi je zdela zelo zanimiva.

V delavnici smo bili učenci 9., 8. in 6. razreda. Igre sta vodili učiteljica Aleksandra Žnuderl in Maja Mencigar.

Nejc Križan in Žan Krajnc, 9. r.

Socialne igre so potekale v torek, 6. 10. 2009, ob 13. uri. V delavnici nas je bilo okoli deset. Igrali smo se razne igre. Ena izmed njih je bila activity. Igrali smo se tudi druge igre, ki so bile prav tako zanimive. Nekatere so bile malo preveč dolgočasne, in sicer igra, pri kateri smo pletli mrežo. Igra je potekala tako, da si navil kos volne okoli prsta ter jo podal naslednjemu, ki si jo je spet navil okoli prsta. Nasploh mi je bila delavnica všeč. Upam, da bodo delavnice tudi naslednje leto.

Kristjan Fekonja, 9. r.

Ročne spretnosti

V ponedeljek, 5. 10. 2009, so potekale ročne spretnosti. Sodelovali so učenci 6., 7., 8. in 9. razreda. Na delavnicah smo izdelovali strašilo, obe-

ske in okraske na temo jesen. Pomagali sta nam učiteljici Milena Kokol in Aleksandra Žnuderl. Učiteljica Aleksandra nam je pokazala, kako se naredi strašilo. Z izdelki, ki smo jih naredili, smo polepšali šolo. Imeli smo tudi manjše tehnične težave, saj nam je dvakrat zmanjkalo elektrike. Na koncu smo si lahko vzorce strašila odnesli domov.

Matevž Roškarič, 9. r.

Obisk knjižnice v Lenartu

V tednu otroka smo obiskali Matično knjižnico Lenart. To je bilo v petek, 9. 10. 2009. Imeli smo projekt Rastem s knjigo. Spremljali sta nas naša knjižničarka in pedagoginja Aleksandra Hecl.

V knjižnici so nas lepo sprejeli in nam pokazali, kje hranijo razne stare revije. Ogleдали smo si čitalnico, v kateri mora biti tišina. Nazadnje smo naredili skupni plakat na temo teden otroka. Razdelili smo se v dvojice in vsaka dvojica je dobila svojo temo. Morali smo si pomagati s knjigami in internetom. Pri iskanju knjig smo si pomagali z računalniškim sistemom Cobiss. Štirje učenci pa so ostali in delali plakat.

Ob koncu je dobil vsak učenec v dar knjigo z naslovom Pojdi z mano.

Katja Emeršič, 7. r.

Trgatev

Trgatev je lep star običaj. Zbere se vsa družina pa tudi prijatelji, ki želijo pomagati.

Za otroke je to že od malega veliko doživetje. Vsak drugi grozd pristane v ustih namesto v košari. Seveda pa mora vse to spremljati lepo vreme. Pripovedujejo se vesele zgodbe in marsikdo pove kaj, česar drugače ne bi povedal. Teh nekaj dni je res zelo zabavnih.

Ženske pripravijo dobrote vseh vrst po starih babičinih receptih. Ne sme manjkati orehovitih potic in raznih drugih slaščic. Čez dan tako mrgoli po vinogradu in vsak se trudi, da bi bil kar najbolj priden.

Zvečer pa vsi utrujeni posedejo pod vinogradom in poklepetajo. V zakurjenem ognju se pečejo kostanji in to je najboljša večerja. Že čez nekaj dni pa so še bolj okusni, ko lahko zraven srknemo sveži mošt.

Seveda nihče ne odide, preden ne gre v klet pogledat, kako se pretaka svež grozdni sok, ki bo čez nekaj dni prevrel v dobro domače vino. Ni ga dosti, ampak vsak je ponosen nase, saj je v tem vinu vložen ves trud in delo čez vse leto. In najsrečnejši smo, če ga tisti, kateremu ga ponudimo, pohvali.

Člani novinarskega krožka

Ob dnevu reformacije

31. oktober je dan reformacije. V zgodovini pomeni obdobje reformacije veliko spremembo na kulturnem in verskem področju. Nova reformirana Cerkev, znana kot protestantska, je nastala iz ugovorov ljudi, kot sta bila Martin Luther in Jan Kalvin. Obsojala sta nekatere dejavnosti katoliške cerkve, ki je po njunem mnenju postala preveč razsipna, vplivna in podkupljiva.

Sredi 16. stoletja so torej nekateri duhovniki

razmišljali, da bi morali cerkveno moralo spremeniti – ukvarjali so se z mislijo, kako se oprati grehov. Cerkev je ravno v tistem času potrebovala veliko denarja, ker so gradili v Rimu cerkev sv. Petra in je zato dovoljevala prodajo odpustkov – to so bili namreč tisti, s katerimi so za denar lahko grehe odkupili.

Leta 1517 je Nемеc Martin Luther napadel avtoriteto papeža in cerkvenih veljakov. Še posebej je obsojal prodajanje odpustkov. Mnogi duhovniki so tako zahtevali spremembe – reforme in so zaradi takega obnašanja cerkve protestirali.

31. 10. 1517 je Martin Luther nabil na grajsko cerkev v Wittenburgu 95 tez o odpustkih, leta 1518 je bil klican na zagovor pred kardinala, a se ni uklonil.

Ljudje so se morali opredeliti za eno ali drugo stran. Prišlo je do razcepa krščanske vere. Tisti, ki so bili proti odpustkom, so se imenovali protestanti. Nekateri protestanti pa so ime povzeli po vodilnih protestantskih duhovnikih. Po Martinu Luthru so se imenovali luteranci – vera je še danes najbolj razširjena v Nemčiji, po Janu Kalvinu so bili kalvinisti – vera je razširjena v Švici.

V Angliji pa se je oblikovala anglikanska cerkev. Nastala pa je zaradi spora med papežem in kraljem Henrikom VIII. Angleški kralj Henrik VIII se je hotel namreč ločiti od svoje prve žene, vendar mu papež tega ni dovolil. Zaradi tega se je kralj oklical za vrhovnega cerkvenega vodjo v Angliji in s papežem prekinil vse stike.

Nasprotja med posameznimi verami so bila tako močna, da so pripeljala do tridesetletnih vojn, ki so Evropo močno izčrpale. Med verskimi boji je najbolj znana šentjernejska noč, ko so dali kristjani na kraljevi poroki pobiti 2000 hugenotov (francoških protestantov).

V naše kraje pa je reformacija prinesla kulturni napredek. Primož Trubar, oče slovenske književnosti, je izdal prvi slovenski tiskani knjigi Abe-

http://true religion debate.files.wordpress.com/2008/04/martin-luther.jpg

Martin Luther

cednik in Katekizem. Prvi je nagovoril slovensko govoreče ljudi z »Moji lubi Slovenci«. Pred njim ni bilo imena Slovenec. Primož Trubar je spodbujal k ustanavljanju šol in k temu, naj ljudje pišejo v slovenščini. Osnovo za knjižno slovenščino pa je dala dolnejščina – Trubarjev jezik. V tem obdobju smo dobili tudi prvi slovenski prevod Biblije in prvo slovnico v latinščini, ki se je imenovala Zimske urice.

Vlasta Kavran

Spominska ura

V ponedeljek, 2. 11. 2009, smo imeli po tretji šolski uri radijsko spominsko uro. Bila je namenjena spominu na dan reformacije.

Dan reformacije smo praznovali 31. oktobra. Naši učenci so pripravili radijsko spominsko uro, ki se je začela s slovensko himno Zdravljico. Potem je bil predstavljen kratek življenjepisa Martina Luthra in pomen praznika reformacije.

Mislim, da o reformaciji že veliko vemo. Radijske ure, ki jih imamo vsako leto, pa nam še bolj približajo to pomembno prelomnico v rimokatoliški cerkvi.

Agnes Kojc, 8. r.

Dan spomina na mrtve

Praznik spomina na mrtve ali cerkveni praznik vseh svetih, 1. november, vsako leto mine kot najbolj žalosten prazničen dan v letu. Šopki cvetja, goreče sveče, spominski obredi in tiho postajanje na grobovih naših bližnjih, pokojnih.

November je mesec, ki se približuje zimi. V prazgodovini človeštva je ta mesec na različne načine v različnih kulturah bil povezan z onostranskim življenjem, z duhovi umrlih ali celo z demoni. Zakaj prav november? Sonce, ki uravnava vse v naravi in se zato vežejo nanj mlajše civilizacije, v tem mesecu upada, zahaja, dan se krajša. Tako sonce je navdajalo naše prednike z žalostjo, strahom, prinašalo pa naj bi rušenje, uničevanje, življenjsko nevarnost.

Mnoge civilizacije so častile dan mrtvih. Kako pa je bilo z dnevom mrtvih v krščanskem svetu, od koder tudi izhaja 1. november? Cerkev se je sprva spominjala z javnim čaščenjem samo mučencev. Kasneje so se jim pridružili še svetniki, število letih pa je tako naraščalo, da ni mogel vsak dobiti svojega godnega dne. Zato se je Cerkev odločila za poseben spominski dan, ko naj bi se spominjali vseh mučencev skupaj, da ne bi kakšen ostal brez čaščenja. Tak dan je bil od začetka 7. stoletja naprej 13. maj. Za 13. maj so v Rim prihajale množice romarjev, izkazalo pa se je, da je v tem času v Rimu primanjkovalo živeža, zato je Gregor četrti praznik vseh svetih prestavil na 1. november. Seveda ta datum ni bil naključno izbran, saj je to pogansko obdobje demonov in rajnikov, ki jih lahko ukrotijo le vsi svetniki skupaj.

S praznikom spomina na mrtve je skozi zgodovino povezanih mnogo običajev, navad in ljudskih šeg. Predvsem pa je to dan, ko se vsi, tako verniki kot ateisti, spominjamo na pokojne ter spomin nanje počastimo s cvetjem in svečami. Vsi sveti so bili namreč tudi edini verski praznik, ki je ostal dela prost v bivši socialistični Sloveniji, le da je spremenil ime v dan mrtvih. Odnos, pieteta do mrtvih je na Slovenskem že od nekdaj izredno živa, tradicionalna in najbrž po mnenju raziskovalcev nima primerjave nikjer po svetu.

Podatke je prepisala Rebeka Škrlec, 8. r.

Božič

Božič je cerkveni praznik v čast Kristusovega rojstva. Praznujemo ga 25. decembra. Ta praznik poteka v krogu družine in je za mnoge bolj pomemben kakor novo leto. Tega dne vsakdo nekaj

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/9/9d/Advent_wreath.jpg/793px-Advent_wreath.jpg

počne. Ženske pečejo potice, piškote in druge dobrote. Otroci po navadi postavijo in okrasijo božično drevo in pod njega postavijo jaslice. Zvečer se vsa družina zbere ob mizi, ki je zelo lepo pripravljena. Vsi člani družine so veseli. Ob jedi se pogovarjajo in se spominjajo minulega leta. Včasih

tudi zapojejo božične pesmi, ki so zelo lepe.

Tudi dnevi pred božičem so živahni. Ljudje, ki se srečujejo, drug drugemu voščijo vesel božič in srečno novo leto. Vsi so zaposleni s pisanjem voščilnic, s peko in z nakupi.

Božič je bil še pred leti praznik, ki ga ljudje niso javno praznovali, nihče ni govoril o njem, mlajši ga sploh niso poznali. Zadnjih nekaj let so se stvari zelo spremenile. Ljudje imajo ta dan prost dan.

Člani novinarskega krožka

Ob dnevu samostojnosti

Slovenija je prelepa država. Ima veliko naravnih in kulturnih znamenitosti, uvrščamo pa jo med manjše države.

Leži v srednji Evropi, meji na Hrvaško, Italijo, Avstrijo in na Madžarsko. Njena velikost je 20.256 km². Glavno in največje mesto je Ljubljana. Uradni jezik je slovenščina, uradno ime države pa Republika Slovenija ali krajše RS. Denarna enota je evro. Simboli Slovenije so: zastava, grb ter himna, ki se imenuje Zdravljica. Napisal jo je France Prešeren. Glasi se: Žive naj vsi narodi, ki hrepene dočakat dan, da koder sonce hodi, prepir iz sveta bo pregan, da rojak prost bo vsak, ne vrag, le sosed bo mejak.

Najvišja gora Triglav meri 2864 m. Nahaja se v Julijskih Alpah. Slovenija ima tudi obalo, ki pa ni ravno dolga. V dolžino namreč meri samo 46,6 km. Morje se imenuje Jadransko morje.

Naša najdaljša reka je Sava, najlepša pa Soča. Največje jezero je Cerkniško jezero in je presihajoče, kar pomeni, da je daljši čas brez vode. Slovenija pa ima tudi kraške jame, med katerimi je najdaljša Postojnska jama.

Slovenija ima osem pokrajin. To so: Gorenjska, Štajerska, Dolenjska, Primorska, Prekmurje, Koroška, Notranjska in Bela krajina. Razvili so

se tudi izdelki domače obrti, kot so idrijska čipka in izdelki iz suhe robe. Še danes so zelo poznani. V vsakem mestu so tudi kulturni spomeniki. V Ljubljani so zelo zanimivi Tromostovje, spomenik Franceta Prešerna, NUK, ... Pomembne osebnosti pa so: Jože Plečnik, Jurij Vega, Janez Vajkard Valvasor, France Prešeren, Jakob Gallus-Petelin, Ivana Kobilca, Rihard Jakopič in drugi.

Slovenija je velika država po naravnih lepotah. Vsakdo, ki jo obišče, je nikoli ne pozabi.

Gabrijela Grabušnik, 8. r.

Mladi zgodovinarji

Učenci 8. in 9. razreda OŠ J. Hudalesa so se 27. 11. 2009 udeležili Zborovanja mladih zgodovinarjev. Na njem so predstavljali osebnosti 20. stoletja. Učenke 8. razreda: Ana Bauman, Gabrijela Grabušnik, Tjaša Repa in Rebeka Škrlec so predstavile osebnosti na glasbenem področju, in sicer pevca in ambasadorja Makedonije Tošeta Proeskega. Učenci 9. razreda: Matevž Roškarič, Rebeka Lorber, Jasmina Zorjan in Sabina Kacijan pa so predstavili glasbeno skupino The Beatles, ki je delovala med leti 1957 in 1970 v Veliki Britaniji ter bila znana po vsem svetu.

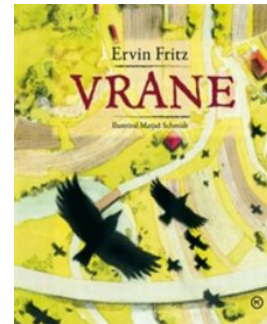
Mentorica: Milena Kokol

Šolsko tekmovanje za bronasto Cankarjevo priznanje

8. decembra 2009 je potekalo šolsko tekmovanje v znanju materinščine za bronasto Cankarjevo priznanje. Učenci 8. in 9. razreda, in sicer Jasmina Zorjan, Rebeka Lorber, Matevž Roškarič, Karmen Eder in Rebeka Škrlec, so pisali razlagalni spis na temo Pavčkovih pesmi Majhnice in majnice – pesmi mnogih let za mnoge bralce. Učenci 6. razreda pa so morali prebrati pesniško zbirko Vrane,

ki jo je napisal Ervin Fritz. V razlagalnem spisu so razmišljali o svetu vran. Tekmovali so: Tomaž Korošec, Vesna Zemljič, Anja Zorjan in Domen Pivljakovič.

Mentorici:

Aleksandra Lorbek in Vlasta Kavran

Šolski sklad na Osnovni šoli J. Hudalesa

Upravni odbor šolskega sklada je za šolsko leto 2009/2010 namenil sredstva za naslednje dejavnosti:

- sofinanciranje gledališča v mesecu februarju
- novoletna obdaritev otrok
- knjižne nagrade učencem ob zaključku šolskega leta
- sofinanciranje atletskega tekmovanja v Mariboru
- raziskovalno delo in sodelovanje v projektih učencev
- sofinanciranje šole v naravi
- sofinanciranje Pikinega festivala
- dejavnosti ob tednu otroka
- pripomočki za športno opremo
- sofinanciranje šolskega glasila Šolski žarek

<http://www.zalozbarnis.com/zen/images/knjige/majhnice.jpg>
http://www.velenje.si/imageslib/medium/0-www3/prireditve/fritz_vrane.jpg

S šolskim skladom želimo kot socialno osveščeni predstavniki družbe nuditi našim otrokom enake možnosti za šolanje in jim omogočiti brezskrbno otroštvo.

Z zbranimi sredstvi nameravamo pokriti stroške za neobvezne šolske programe in ustvariti možnosti za ustvarjalno in kakovostno zorenje naših otrok.

Učenje na drug način nudi učencu možnost in priložnost za dodatno osebnostno rast, razvoj interesov in sposobnosti za pridobivanje novih znanj, vednosti in spretnosti, možnost razvoja socialnih stikov in navezovanja novih prijateljskih ter sodelujočih tokov s sovrstniki.

Zahvala

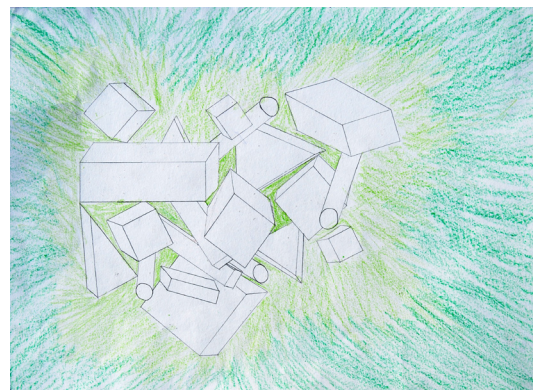
Za denarne prispevke in prispevek v materialni obliki se najlepše zahvaljujemo staršem, ostalim donatorjem ter družinama Došler in Čuček za jabolka, ki sta jih prispevali v šolsko kuhinjo. Še posebej se zahvaljujemo vsem podjetjem, ki so obogatili naš sklad: PAF EXPORT IMPORT d.o.o., SAUBERMACHER SLOVENIJA d.o.o., MARMOR GRANIT ČRNČEC MIRO s.p., MALE GRADNJE, Roman Kranar s.p., MLADINSKA KNJIGA trgovina d.d., BAR pri Juriju, Špindler Marija s.p., TRGOVINA prevoznništvo Senekovič s.p., NOVA KBM Maribor d.d., MERCATOR d.d.

*»V resnici so najbolj srečni tisti ljudje,
ki se trudijo, da bi podarili srečo drugim.«
(Templeton)*

Predsednica šolskega sklada: Milena Kokol

Andrej Komperšak, 6. r.

Tajda Žugman, 9. r.

Uroš Lorber, 9. r.

Tomaž Humar je bil vrhunski slovenski alpinist, alpinistični inštruktor in gorski reševalec. Njegova junaštva so bila vedno na meji mogočega. Preplezal je številne svetovne šesttisočake, sedemtisočake in osemtisočake (Gangesh, Anapurna, Ama Dablam, Lobuche, Pomuri, Nuptse, Reti-cent Wall v El Capitanu, južna stena Daulagirija, Šiša Pagma, Nanga Parbat, Cholatse), nekatere skupaj z legendarnimi slovenskimi alpinisti. Med največja imena svetovnega alpinizma se je uvrstil z izjemnim podvigom na južni steni Daulagirija – preplezal jo je prvi na svetu, sam v alpskem slogu. Za vzpon na Ama Dablam je prejel leta 1996 francosko alpinistično nagrado zlati cepin.

<http://www.humar.com/showgPic.php?pic=401&subcat=16>

1969 – 2009

Življenje

moje – z neba zvezde padajoče.
Iščem pot in hodim v mrak iz mraka.
Kakor jadro sem, ki k bregu hoče
se vrniti in zastonj na veter čaka.

Zdaj, ah vem: kar se ne reši v zore
iz mraku, kar išče cilj in ga ne more
najti – ti zagrneš v svojih valov prt,
in da samo ti si cilj, šepetajoče
mu poveš in pelješ v svoje dvore

Smrt.

(Alojz Gradnik)

Vlasta Kavran

<http://www.humar.com/showgPic.php?pic=385&subcat=16>

[V spomin Tomažu Humarju]

Kazalo

Uvodnik	1
Naši najmlajši ustvarjalci	2
Čudoviti svet glasbe	7
Živalske peripetije	9
Takšni so	12
Mladost ima svoja pota	15
Literarni natečaj Gradim svet iz besed	18
Svet poezije	19
Na krilih ljubezni	20
Jesenske vesti	25
V jesenski in zimski tihi čas	34
V spomin Tomažu Humarju	39

Šolski žarek, glasilo OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

Uredniški odbor:

Ana Tiana Bauman
Katja Emeršič
Gabrijela Grabušnik
Lucija Kauran
Agnes Kojc
Doroteja Križan
Urška Nudl
Eva Ornik
Tjaša Repa
Rebeka Škrlec

Mentorica: Vlasta Kavran

Računalniško oblikovanje in priprava za tisk: Dani Sajtl

Lektoriranje: Vlasta Kavran

Naslovnica: Eva Ornik in Ana Šuster

Tisk: Štrakl, d.o.o., Sveta Trojica

Število izvodov: 200

December 2009

